

הדרך אל האושר

מהדורה רביעית (2017)

נכתב ונערך על ידי צוות דאר אלסלאם,
המרכז להכרת האסלאם, כפר קרע

הקדמה

כל הדברים שביקום, כולל השמש, הירח והכוכבים, התמסרו לחלוטין לרצונו של בורא עולם. הם לא יכולים לחרוג אפילו ממש טיפה מהדרך שהוא סלל עבורם. בדומה לכך, כל האלמנטים האחרים בטבע, מתפקדים בהתאם לחוקי הטבע שהוצבו להם על ידי הבורא. היקום כולו נכנע לאלוהים, ריבון העולמים.

למרות הנאמר לעיל, יש הבדל בין המעמד של האדם לזה של העולם הפיזי. לעולם הפיזי לא ניתנה כל אפשרות מלבד להתמסר לאלוהים, בעוד שלאדם ניתן רצון חופשי, כדי שהוא יבחר את הדרכים הטובות או הרעות.

לתכלית הזאת ניתנה לו היכולת לחשוב, ומצפון שבאמצעותו הוא יכול לקחת החלטות הקשורות למוסר, בכוחות עצמו. יש לו את היכולת לקבל ולדחות בכדי לחיות על פי עקרונות מסוימים בחיים. הוא לא כבול לחוקים קבועים כמו שאר הברואים. ניתן לו החופש לחשוב, לבחור ולפעול.

באמצעות חופש הבחירה הזה, האדם נבחן. אך לאחר שניתנה לו היכולת לחשוב, המצפון והיכול לשפוט בין הדרכים הרעות לטובות, הוא לא הושלך ככה סתם.

אלוהים לא עזב את האדם בעולם שבו אין דרך למצוא את האמת ההשגחה האלוהית שלו מרחיקה לכת. כדי לראות איך הקדוש ברוך הוא נתן את ההנחיות שלו למין האנושי, אנו צריכים ללכת בחזרה אל תחילת הבריאה.

הוא לקח את אדם, האדם הראשון, אשר הוא עשה לא רק יצור אנושי פשוט ורגיל, אלא גם נביא, ולימד אותו את כל מה שהוא רצה מהאנושות, כדי שבני האנוש לא יופקרו בלי הכוונה והדרכה.

לאחר מכן, הוא שלח מעת לעת מספר גדול של נביאים אל העולם, שהאחרון בהם הוא הנביא מוחמד עליו השלום, כדי שבני האדם, אשר נוטים ללכת לאיבוד, יוכלו לשוב אל דרך הישר...

האסלאם

דת האסלאם : היא דת שמהותה כניעה מרצון באופן מלא לאל (אללה) כאל יחיד שאין עובדים שום ישות אחרת מלבדו. נדרשת בה הצהרה «עדות» בלב שלם ובאמונה מלאה שנעבוד את אללה ואין עובדים מלבדו ואין אדרת ואין להאדיר זולת אללה , ואין אחר מלבדו שאליו פונים בכל משאלה ונושא.

אל אמר בקוראן : «האל העיד שאין אל מלבדו, וגם העידו בזאת מלאכיו ובני הדעת, כאל קיים בצדק» (סורה 3 , איה 18).

* דת האסלאם : הינה דת אוניברסאלית שדרכה אללה ציווה לכלל בני האדם והשדים (ג"י) לעבוד אותו בלבד , ללא הבדל גזע או צבע או לאום או מוצא.

האל אמר בקוראן בסורה 3 , איה 19 :
«האל קבע שדת האמת היא דת האסלאם».

וגם נאמר בסורה 3 איה 85 :

« כל מי שהולך בעקבות אמונות מלבד האסלאם לא יתקבלו ממנו מעשיו הטובים וביום הדין יהיה ממפסידי גן עדן» .

ועוד אמר האל , בסורה 51 , איה 56 :
«ולא בראתי את השדים ואת בני אדם כי אם לעבדני».

* דת האסלאם: הינה דת מונותיאיסטית, והיא דתם של כל הנביאים ושליחי האל.

בהקשר זה, אמר הנביא מחמד (בחדית) (=אוסף דברי הנביא בהשראה מהאל): «הנביאים – אחים ודתם אחת».

דת האסלאם, שמהותה כניעה מרצון והתמסרות לאללה, היא דתם של כל הנביאים מאדם, נוח, אברהם, לוט, ישמעאל, יצחק, יעקב, משה, ישוע ומחמד, עליהם השלום... כל הנביאים נשלחו על ידי האל למטרה אחת ומהותית והיא לייחד את האל, אין אל זולת האל האחד והיחיד, שמחובתנו לעובדו ולציית לו בלבד, ואין לו שותף בממלכתו. הנביאים והשליחים רובם ככולם נשלחו למען אותו מסר ולהשגת אותו יעד הלא הוא: אין לעבוד אל אחר חוץ מהאל.

* כדי להיות מוסלם חובה להאמין בכל הנביאים והשליחים מהראשון עד האחרון, שכן כולם שליחי האל לאותה מטרה, ולכן יש להאמין בכולם כמקשה אחת.

מעמדו של הנביא משה (עליו השלום) בדת האסלאם

* דת האסלאם הינה דתו של הנביא משה (עליו השלום) שנשלח להפיצה בין בני ישראל. הנביא משה (עליו השלום) קרא לבני ישראל והזמין להאמין באל אחד (הקדוש ברוך הוא) ואין לעבוד אל אחר מלבדו. כלומר, כל בני ישראל אשר האמינו בנביא משה (עליו השלום) והאמינו, שאין עובדים אל אחר זולת אללה ואין לו שותפים בממלכתו ובמעמדו והוא אל עליון, הם כולם היו בעצם מתמסרים לאל.

* לאחר מותו של הנביא משה (עליו השלום) אנשים מבני ישראל הכניסו שינויים מהותיים והחליפו מצוות והלכות של הדת המקורית שלהם (במתכוון או לא במתכוון), ולא עבדו אל אחד אלא עירבו בעבודתם אליים

אחרים . על כן , האל הרחמן והרחום שלח להם נביאים נוספים על מנת שהם יחזרו לדרך הישר ויאמינו באל אחד שאין שני לו , ויחזרו להאמין בשוויוניות של בני האדם, ללא כל התנשאות. האל שלח להם גם את הנביא ישוע (עליו השלום) שהזכיר לבני ישראל תחילה, שהאל הוא אחד ויחיד וצריכים לעובדו ולציית לו ביושר ובצדקת-לבב .

מעמדו של הנביא ישוע (עליו השלום) בדת האסלאם

* בבוא הנביא ישוע (עליו השלום) נצטוו בני ישראל להאמין בשליחותו, כהמשך של אחיו הנביאים שקדמו לו ובראשם משה (עליו השלום). כל מי שהלך בדרכו של הנביא ישוע (עליו השלום) גם הוא מתמסר לאל.שכן, האסלאם הוא כניעה מרצון לאללה והתמסרות מלאה לו. אבל, בתום תקופת נבואתו של הנביא ישוע (עליו השלום) שוב התחילה מסכת סילוף וזיוף של דברי האל. עד ששיתפו בעבודת האל את שליחו ישוע ואת אימו מרים עליהם השלום. מצב זה נמשך עד שנשלח הנביא מחמד (עליו השלום) שנשלח לכל שוכני העולם ולכל האנושות ולכל בני האדם ואף לשדים (ג'ין) ולא לקבוצה ספציפית זו או אחרת ; ובזה הוא נבדל משאר הנביאים עליהם השלום.

מעמדו של הנביא מחמד (עליו השלום) בדת האסלאם

* הנביא מחמד (עליו השלום) הינו אחרון הנביאים והשליחים בדת האסלאם, שאללה שלח , במטרה ליחד את האל האחד ולעבוד אותו ולא אחר, ולא לשתף או לערב בעבודתו שום דבר אחר. הוא בא כנביא ושליח האל, הממשיך את שליחות אחיו הנביאים שקדמו לו (כגון : אדם, נוח, אברהם, ישמעאל, יעקב, משה, ישוע ועוד).

* על כן, כל מי שמאמין ב«אמת» שבשליחות הנביא מחמד עליו השלום, הינו מוסלם.

ההבדל בין הנביא מחמד כאחרון הנביאים והשליחים, עליו השלום, לבין שאר הנביאים עליהם השלום, הוא אוניברסאליות שליחותו. הוא נשלח לכלל העמים, האומות והגזעים כאחד. להבדיל משאר הנביאים שנשלחו לעמים ספציפיים.

הנביא מחמד נשלח עם ספר הקודש המקורי והאמיתי שלפי רוחו נשלחו שאר הנביאים משה ודוד, וישוע (עליהם השלום).

הנביא מחמד נשלח ליהודים, לנוצרים ולעובדי אלילים ולכל בני האדם באשר הם. הוא נשלח לבשר ולהזהיר ולא הכריח או אילץ מישהו ללכת בעקבותיו אל הדרך הישר, דרך גן עדן, דרך הזוכים, אלא היו אלה דווקא המאמינים, שהלכו בעקבותיו מרצון שלם ובאמונה שלמה נטולת כפייה.

האל אומר בקוראן, **בסורה 2, איה 256** :
«**אין מקנים דת בכפייה**» .

שליחות עולמית זו של הנביאים היא חובת האומה המוסלמית ; היא נדרשת לבשר את האסלאם לכל בני האדם, כמאמר הנביא מחמד (עליו השלום) בחדית :
«בשרו על האסלאם ולו משפט אחד (סחית אל בוכארי)»

* המוסלמים מאמינים בצדקתם של כל הנביאים שנשלחו לפני הנביא מחמד עליו השלום. הם מאמינים שכול הנביאים נשלחו כדי להוליך את בני האדם לדרך האמת והיא דרכו של אללה שציווה עלינו לממשה בשלמותה. נדרשת עבודת האל, ללא גלגולי נשמות למיניהם. סוף האדם, שציית לאל, הוא גן-עדן נצחי בעולם הבא.

•הנביאים הינם אחים, חובתם אחת ויחידה והיא : לייחד את האל, כלומר אללה, הבורא הרחום והחנון. אין אל זולת אללה הקדוש שרק אותו יש לעבוד. האמת הזאת מוזכרת רבות בקוראן, הספר הקדוש והאחרון (שנשמר מכל סילוף), כגון **בסורה 2 איה, 137**.

«**אם יאמינו באשר תאמינו אתם, הרי הם מודרכים, אך אם יפנו עורף הרי משום שהם מתנגדים לכם, ואללה יעזור לכם, כי הוא הכל שומע והכל יודע**»

* אנו כמוסלמים קוראים לכולם לכבד את כל הנביאים ולראות בהם מודל לחיקוי. האל, יתברך שמו, בגדולתו ובאדירותו מנע מנביאיו ומשליחיו לחטוא, אף שהם בני אדם, כי הם אלה שקוראים לאנשים לעשות מעשים טובים ולהתרחק מהחטאים. וראוי שיהיו מופת במימוש מצוות אללה.

* דת האסלאם מאדירה ומעצימה את ערכו של אללה כאל היחיד, הנעלה, הכול- יכול, שאין בו שום דופי. והוא תכלית השלמות. הוא רואה הכול, ושומע הכול ואין לחשוב שיש דברים שנסתרים ממנו ואין מעלימים מפיקוחו שום דבר.

* אללה אומר בקוראן, **בסורה 2 איה 255**: « **אללה, אין אל בלעדיו, חי וקיים, תנומה לא תאחז בו ולא שינה. לו כל אשר בשמים וכול אשר בארץ. מי ישתדל בפניו בלא רשות. הוא יודע את אשר לפניהם ואת אשר מעבר להם. והם לא יוכלו להכיל את מלא הדעת אודותיו. כי אם אשר ירצה. כיסאו חובק שמים וארץ, ועל נקלה יגונן עליהם הוא העליון והנשגב.** »

האמנם תתקבלנה, מצד האל, תפילות האנשים, המעוותים את תכונות האל ונביאיו ושליחיו !!

הקוראן

הוא מקור האסלאם, שבו מאוגדים כל כתבי הקודש המקוריים. הקוראן הינו דברי האל, יתברך שמו, אשר נאמרו לנביא מחמד, עליו השלום, באמצעות המלאך ג'יבריל (גבריאל). עצם קיומו של הקוראן מהווה מעשה ניסים אחרון עלי אדמות וזאת עד יום הדין ועד אחרית הימים.

הנס של הנביא מחמד, עליו השלום, הוא הקוראן, שבו פונה האל לכלל האנשים בעולם ומצווה עליהם להיות מוסלמים מתמסרים. אללה מאיץ בכל הבריות ומאתגר אותם לכתוב ספר ברמת הקוראן במדויק. האתגר הזה קיים עד עצם היום הזה וימשיך להיות בתוקף עד סוף העולם. האתגר הוטל בתחילת הדרך על הערבים שהיו ידועים ברמה הגבוהה של השפה הספרותית והמדוברת הם היו אנשי-שם בכושר הוורבאלי שלהם; ולמרות עובדות אלו קצרה ידם רובם ככולם להמציא ספר ברמת הקוראן ואז האל האיץ בהם להמציא ולו משפט ברמה של כל סורה מהקוראן. גם אז נחלו תבוסה.

אללה אומר, בקוראן, בסורה 2, **איה 23-24** :
«... **לא יביאו כמוהו (= הקוראן) אף אם ישתפו פעולה**».

* בהקשר זה, חשוב לציין שתי עובדות :

1- הראשונה: « סורה » הינה חלק מהקוראן ומה שמעניין שיש בקוראן סורה בת שלוש «איאת» (= משפטים קוראניים) וגם אז לא עלה בידם לחבר כמה משפטים כאלה.

2- השנייה: כל העליונות הלשונית של הקוראן שאליה התייחסנו דלעיל הגיעה באמצעות אדם בן 40 שנה, שלא ידע קרוא וכתוב, הוא הנביא מחמד, עליו השלום !!!

אללה הבטיח שישמור את הקוראן מכל זיוף או שינוי או החלפה בתוכן או אף בצורה. וזה מה שמתקיים עד היום וכך יהיה עד סוף העולם. הנביא מחמד, עליו השלום, שלא ידע קרוא וכתוב כאמור זכר את מה שהמלאך גבריאל אמר לו בהשראה מהאל; מחמד, עליו השלום, היה מעביר את מה שהשרה לו האל לקבוצת אנשים שהיו מעלים על הכתב את מה שהם שמעו מנביאם, והם נקראים «כותאב אלוחי» (= רושמי ההשראה מאללה לנביאו).

על מהותו של הקוראן נאמר:

«**א.ל.ס, ספר זה הינו ללא שום ספק ורבב, הוא מראה את דרך הישר ליראי האל**». בסורה 2, איה 1-2:

«**א.ל.ר, זהו ספר אשר הורדנו לך ממרומים למען תוציא את כל האנשים מחושך לאור, ברשות ריבונם**». (סורה 14, איה 1-2)

«**יתברך (אללה) אשר הוריד את הקוראן ממרומים אל עבדו שיזהיר את שוכני העולמות**». בסורה 25, איה 1:

מטרתנו אינה לנגח צד כלשהו, כי אם להוביל את כולם לאושר הנצחי, באמצעות דבקות בספר הקודש האחרון, שלא שונה ולא סולף הלא הוא הקוראן; כמו גם להאמין בדברי הנביא מחמד (עליו השלום) שליחו המסור והנאמן של האל, שדרכו הועבר הקוראן לעולם. שכן, דבריו מפרטים את המובא בקוראן בהשראת האל

חמשת יסודות האסלאם

1) עדות («שהאדתין»)

להעיד כי אלוה מלבד אללה ומחמד הינו שליח אללה. המאמין המתמסר לרצון האל מעיד שאללה הוא אל אחד ויחיד, ללא שותפים, ושליחו האחרון הוא מחמד. ללא עדות זו לא ייחשב האדם מוסלם כן. כמאמר הנביא מחמד (עליו השלום) בחדית: **«האסלאם הוא שתעיד כי אין אל זולת אללה ומחמד הוא שליחו (של אללה)».**

**«אֶשְׁהֵדוּ אֲנֵא לֹא אֵילָא הַאֵיל אַלֵּלָה
וְאֶשְׁהֵדוּ אֲנֵא מוֹחַמַד רֶסוּל אַלֵּלָה»**

2) תפילה («סלאה»)

אללה ציווה על המוסלמים להתפלל למענו חמש פעמים ביממה. סדר התפילות הוא: תפילת השחר, תפילת הצהריים, תפילת אחר-צהריים, תפילת הערב ולבסוף תפילת הלילה.

המוסלם רשאי

להתפלל עוד תפילות-רשות והן מכונות «סונן» והן אותן תפילות שהנביא מחמד היה מתפלל בנוסף לתפילות-החובה דלעיל.

- הציווי מהאל להתפלל אליו מצוי בקוראן, **סורה 4, איה 103:** **«התפילה על המאמינים היא חובה בעיתוי קבוע».**

כיצד התפללו הנביאים אברהם, משה וישוע (עליהם השלום) על פי המקרא :

כאשר המוסלמי או המוסלמית משתחוים בשעת התפילה, הם למעשה עושים את מה שעשו כל הנביאים והצדיקים לאורך כל ההיסטוריה האנושית. תעיין בתנך של ימינו» קיימות אינספור הוכחות וראיות לכך, למשל:

וַיִּפֹּל אַבְרָם עַל פְּנָיו (בראשית, פרק י"ז פסוק ג),

וַיִּפֹּל אַבְרָהָם עַל פְּנָיו (בראשית, פרק י"ז פסוק י"ז)

וַיִּשְׁמַע מֹשֶׁה וַיִּפֹּל עַל פְּנָיו (במדבר, ט"ז פסוק ד)

וַיִּקְרַע יְהוֹשֻׁעַ שְׂמֹלְתָיו וַיִּפֹּל עַל פְּנָיו אַרְצָה לִפְנֵי אֲרוֹן יְהוָה עַד הָעֶרֶב

(יהושוע, פרק ז פסוק ו)

וַיִּפֹּל מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן עַל פְּנֵיהֶם לִפְנֵי כָּל קְהַל עַדְת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל (במדבר פרק י"ד

פסוק ה)

וַיִּפֹּל יְהוֹשֻׁעַ אֶל פְּנָיו אַרְצָה וַיִּשְׁתַּחֲו (יהושוע פרק ה פסוק י"ד)

וַיִּרְא לֹט וַיִּקֶּם לִקְרַאתָם וַיִּשְׁתַּחֲו אֲפִים אַרְצָה

(ברא חלק מהדוגמאות, אך הן מהוות הוכחה מובהקת לכך שכל הנביאים והצדיקים לאורך ההיסטוריה סגדו לאללה, כפי שהמוסלמים סגדו וסוגדים תמיד .

היטהרות (טהארה)

היא תנאי לתפילה . כמאמר הנביא מחמד (עליו השלום) בחדית»

«אין תפילה ללא היטהרות» (כלומר היא לא תתקבל כנכונה).

- על המוסלם להיטהר גופנית ונפשית. ההיטהרות החיצונית היא לרחוץ לפי הסדר את הידיים , הפה , האף , הפנים , חלק מהראש , האוזניים וכפות הרגליים .

בהיעדר מים ניתן להיטהר בעפר או חול יבשים וטהורים מטומאה.

ההיטהרות השנייה היא היטהרות פנימית , כלומר כשאתה ניגש להתפלל

עליך להתנתק מהבלי העולם הזה ולנהוג כיאה למעמד העבד שנמצא בדו-שיח עם אללה האדיר. בכל תפילה אתה כורע וסוגד לבורא העולם, מוסיף שכר לזכותך, מתנקה מחטאים קטנים כגדולים, מבקש מחילה וסליחה מהאל ומקרב את עצמך לגן עדן. אם כן האסלאם הוא דת המחשיבה את הניקיון בכל צורותיו, לשמירה על הגוף והנפש והסביבה.

3) צדקת-חובה (זכאה)

מדובר באחוז נמוך (0.025) מכלל הרכוש שלך ולתת את הכסף לנזקקים שהמוסלם אמור להוציא, לרווחת הנזקקים, ליצירת שלום חברתי פנימי.

בעבר גם יהודים עניים קיבלו מכספי צדקה של מוסלמים, כי נחשבו אזרחים במדינה המוסלמית ונהנו מזכויות מלאות.

מובן שרק בעל היכולת אמור לתת «זכאה».

הנה מוזכר **בסורה 2, איה 28** :

«**קח מכספם ותן בחסד אשר בנתינתם תטהר ותזכך אותם**».

4) צום («סום»)

אללה ציווה על כל מוסלם בוגר בריא לצום חודש ימים בחודש «רמדאן» (החודש השביעי של השנה ההיגארית, שהיא שנת ירח).

הציווי לצום מוזכר בקוראן, **בסורה 2, איה 183** :

«**הוי המאמינים חובה עליכם לצום, כפי שחויבו קודמיכם**».

- סוגי הצום :

א) הצום הגופני = הוא איסור מאכל ומשתה ויחסי-מין, מהפצעת השחר עד שקיעת החמה בערב.

ב) הצום הרוחני = איסור ביצוע עבירות, שהן בגדר חטא.

5) עליה לרגל (חג)

הינה נסיעה לקיום מצוות מיוחדות במכה . הציווי מהאל לעלייה לרגל מוזכר בקוראן

, בסורה 3, איה 97 :

«האל חייב את האנשים לקיים את העלייה לרגל, את אלה המסוגלים לכך».

המצוות מתקיימות בכמה מקומות במכה , כגון אלכעבה , שהיא מבנה לעבודת אללה עלי אדמות [את יסודו קבע אדם הראשון ועל היסוד נבנה המבנה בידי הנביא אברההים(אברהם, עליו השלום) יחד עם בנו הנביא אסמאעיל (ישמעאל, עליו השלום)]. ה"חג" « מוטל על המוסלם הבריא שיש לו יכולת כלכלית ; לכן נדרש העולה- לרגל למכה לפרוע את כל חובותיו.

לתנאי מצווה זו ישנן מטרות, דוגמת השוויוניות. זה משתקף בלבוש הלבן הפשוט האחד של עולי-הרגל, עניים כעשירים, בתספורת קצרה אחידה, שליט כנשלט, ואין הבדלי גזע או מין, רובם ככולם מבקשים מחילה מאללה הרחום.

בסוף החג מובטח לחאג' פרס ענק !! קיום ה"חג" « לפי כל הכללים מבטיח שאללה יקבל את פולחנך וכל חטאיך שקדמו לחג' יימחקו כלא היו, לאחר חזרה בתשובה, ואתה מתחיל מעין «דף חדש» בעבודת האל.

ששת יסודות האמונה

•אמונת המוסלם מושתתת על ששה יסודות והם :

1-האמונה באל אחד (מונותיאיזם)

המוסלם מאמין באל אחד , הוא אללה בורא היקום ; הוא אשר ברא את אדם מעפר, ומצלעו של אדם ברא את חווה אשתו. ומחמת חטאם הקדמון של אדם וחווה הם הורדו מגן-עדן אל כדור-הארץ שם יחיו צאצאיהם עד יום הדין. זהו אל רחום וחנון, סולח על החטא לאלה המתחרטים וחוזרים בתשובה. אך, מעניש את מי שמת כופר. אם כי, יש לזכור, שמידת הרחמים של האל קודמת לכעסו.

אללה אומר בקוראן, כתיאור תכונותיו הבלעדיות, בסורה 2 איה 255 :
«אללה, שאין אל מלבדו, חי, קיים, תנומה לא תאחז בו ולא שינה, לו כל אשר בשמים וכל אשר בארץ. אין משתדל אצלו (למען ימחל לאחרים) אלא ברשותו, יודע אשר בפניהם ואשר מסביבם והם אינם יכולים להכיל את מלוא הדעת אודותיו, כי אם אשר ירצה, כיסאו חובק שמים וארץ ועל נקלה יגונן עליהם, הוא העליון והנשגב».

2-האמונה במלאכים

אללה ברא מלאכי שרת מהאור , מלאכים צייתנים המבצעים כל משימה המוטלת עליהם, מבלי לתהות על קנקנה . הם חזקים מבני אדם, ונבדלים מהם בכך שאינם חוטאים כמוהם. הם, ובכללם המלאך גבריאל, מיכאל ואחרים, פועלים בהשראה מהאל, מקיימים את ציוויו, שלעולם הם צודקים ורחומים.

הם אינם פועלים מתוך אמוציות שליליות או קפריזות, כי הם נטולי רגשות של נקמנות או חרון וזעם בלתי מוצדקים. הם מקיימים את רצון האל הרחום וטו לא.

אם כי, יש לזכור שמידת הרחמים של האל קודמת לכעסו.

3-האמונה בכל ספרי הקודש ובצדקתם ושמקורם מאללה, האל האחד והיחיד של כולם

המוסלם המאמין בקב"ה מאמין בקיומם ובצדקתם של כל הנביאים והשליחים שהאל היחיד שלח, מאדם וכלה במחמד עליהם השלום כולם. המאמין אוהב את כל הנביאים והשליחים עליהם השלום. כלומר, מבחינת המאמין באל, אין כל הבדל בין הנביא משה או אברהם או ישוע או יעקב או מחמד או נוח עליהם השלום כולם. כל הדברים, שאללה הוריד על שליחיו הם דברי אמת; כגון האמונה בהורדת התורה על משה, המזמורים על דוד, הברית החדשה על ישוע והקוראן אחרון הספרים על הנביא מחמד אחרון הנביאים והשליחים. כלומר, ידידי הקורא, מוענקת לך הזדמנות פז ללכת בדרכם האמיתית של משה ואברהם, וזאת אם תלך בדרכי האסלאם, משום שהקוראן הוא הספר היחיד שלא סולף ושלא נעשו בו שינויים, ומשום שהוא האחרון שבהם וכולל אותם והוא ציוויו האחרון של אללה. למי מצייתים, לחוק הראשון או לאחרון אם שניהם מפיו של אותו מחוקק אחד ויחיד ולו אנו מצייתים !?

4- האמונה ביום הדין (יום אַח'ר)

בבוא קץ חיי העולם הזה, ביום אחרון זה בורא העולם שופט כל אדם לפי אמונתו ומעשיו הטובים או הרעים. אללה אינו שופט לפי גזע או מין או השתייכות אתנית. למאמינים וגם לכופרים הבטיח האל, שבאחרית הימים ייתן כל אדם דין וחשבון על כל המעשים; לפי התוצאה ייקבע אם הוא ייכנס לגן עדן או לגיהנום לעד. או שמא בין לבין, בהתאם למידת אמונתו.

5-האמונה בגורל (קדר)

הגורל הוא אותו חלק ממהלך החיים שבורא העולם, האל האחד והיחיד, הכתיב לכל אדם עוד לפני שנולד (מי יהיו הוריו, לאיזה לאום תשתייך ועוד). מהלך חיים זה אינו כובל אותך להיות כופר או מאמין. היותך מאמין או כופר נתון לבחירתך. אללה ציווה על שני המלאכים המלווים את האדם, מהיותו ברחם אימו ועד ליום מותו, לרשום את כל מעשיו לטוב ולרע; מעשיו יירשמו במעין ספר שיוגש לאדם ביום הדין. ספר שרובו מעשים טובים יזכה אותך בגן עדן, אך ספר שרובו חטאים יכניסך לגיהנום.

6-האמונה בכל שליחי אללה (רסול) ונביאיו

המוסלם, המאמין באל האחד, מאמין בצדקתם של כל הנביאים והשליחים שאללה שלח ושקדמו לנביא מחמד .

המאמין אוהב את כל הנביאים ושליחי אללה עליהם השלום. כלומר , אין הבדל מבחינת המאמין בין הנביא משה עליו השלום, או הנביא ישוע עליו השלום, או הנביא אברהם עליו השלום, או הנביא נוח עליו השלום או הנביא יעקוב עליו השלום או הנביא לוט עליו השלום או הנביא ישמעאל עליו השלום ; כולם קיימו את מלאכתם נאמנה וכולם קראו לעבוד את אללה כאל אחד ויחיד. באסלאם אין התכחשות לנבואת מי מהם.

באסלאם גם נוח הוא נביא (עליו השלום) , ישמעאל הוא נביא (עליו השלום), לוט הוא נביא (עליו השלום). כולם נביאי אמת, שלא חטאו מעולם, הודות להשגחה האלוהית. כולם קראו לעבוד את אללה האל האחד והיחיד.

הייתכן כדבר הזה !! מחד גיסא, משחרים לביאת משיח בן דוד (משושלתו), ואידך גיסא מטילים דופי בטוהר ייחוסו המשפחתי בהאשמות שווא לדוד הנביא עליו השלום הטהור והזך, שזמירותיו בשבח האל מרנינות אפילו את הציפורים המהללות את אללה יחד עימו !!

הוכחות מהתנ"ך של ימינו לנבואת הנביא מתמד (עליו השלום)

1- בפסוק הבא מהתנ"ך, אומר האל לנביא משה עליו השלום (ספר דברים, פרק י"ח, פסוק י"ח) :
«נביא אקים להם מקרב אחיהם כמוך ונתתי דברי בפיו ודיבר אליהם את כל אשר אצננו».

1א- «**נביא אקים להם מקרב אחיהם**» - ביטוי זה מוכיח שהנביא הזה אינו מצאצאי יצחק, כי אם מאחי בני ישראל, הם צאצאי ישמעאל הערבים (יצחק וישמעאל אחים הם, בני אברהם, עליהם ועל אברהם אביהם השלום). שהרי, אם הנביא שהיו מוקם להם היה מבני ישראל, הוא לא היה אומר שהוא מאחיהם, אלא מקרביהם

1ב- «**כמוך**» - כמו משה הנביא (עליו השלום) יהיה אחרון הנביאים. זה אינו הולם את ישוע, כי ישוע נשלח לבני ישראל, והוא נברא ללא אב, והוא איננו מצאצאי ישמעאל. זה הולם את מתמד (עליו השלום) בלבד, שלידתו ותחילת נבואתו היו במכה, והוא ערבי מצאצאי ישמעאל, אחיו של יצחק, ושניהם בני אברהם, ככתוב בתנ"ך ובקוראן.

1ג- «**ונתתי דברי בפיו**» - בפסוק הנ"ל מוזכר גם מאפיין נוסף של הנביא הערבי : שדברי האל יהיו בפיו, כלומר הוא נביא שידבר בהשראה מהאל, ככתוב בקוראן, בסורה 53, **איה 3-4** :

«**ואין הוא מדבר מתוך משוגת ליבו, אין זו אלא התגלות שנגלתה, לימד אותה רב הכוחות**» (האל), ושהוא ימלא אחר כל ציוויי האל. ומי זה, הערבי, העונה על תיאורים אלה זולת מתמד (עליו השלום) ?

2- בפסוקים הבאים מהתנ"ך, מוזכר אפילו מקום ההתגלות לנביא מתמד (עליו השלום) כברכה (בשורה באחרון הנביאים מתמד), שאותה ברך הנביא משה (עליו השלום) את בני ישראל :
«**וזאת הברכה אשר ברך משה איש האלוהים את בני ישראל לפני מותו** : ויאמר יהוה מסיני בא וזרח משעיר למו הופיע מהר פארן». (ספר דברים, פרק ל"ג, פסוקים : א-ב).

2א- ברכת משה «**את בני ישראל לפני מותו**» - זו דרכם של נביאים, בהשראת האל, הם מבשרים מי הנביאים שיבואו אחריהם,

ללמד שכולם מכוונים למטרה אחת : עבודת אללה.

2-ב- «הר פארן» - הוא «מכה» המדברית המוקפת הרים, בחצי האי ערב, שם נולד מחמד (עליו השלום).

3- והנה במקום אחר בתורה מוזכר כי ישמעאל גר בפארן (ספר בראשית, פרק כ"א, פסוקים : 13 - 21) :

«וגם את בן האמה לגוי אשימנו כי זרעך הוא : וישכם אברהם בבוקר וייקח להם וחמת מים ויתן אל הגר שם על שכמה ואת הילד וישלחה ותלך ותתע במדבר באר שבע : ויכלו המים מן החמת ותשלך את הילד תחת אחד השיחים : ותלך ותשב לה מנגד הרחק כמטחוי קשת כי אמרה אל אראה במות הילד ותשב מנגד ותשא את קולה ותבך : וישמע אלוהים את קול הנער ויקרא מלאך אלוהים אל הגר מן השמים ויאמר לה מה לך הגר אל תיראי כי שמע אלוהים את קול הנער ... כי לגוי גדול אשימנו ... ותרא באר מים ותלך ותמלא את החמת מים ותשק את הנער : ויהי אלוהים את הנער ויגדל וישב במדבר ויהי רובה קשת : וישב במדבר פארן».

בפסוקים הנ"ל יש גם התייחסות לבאר «זמזם» במכה, שהאל זימן לישמעאל כתינוק ולאִימו הגר, שחיפשה מים להשקותו, ואז התרחש הנס האלוהי - מעיין «זמזם», שהתפרץ מהאדמה (על «זמזם» ראה בפרק «האסלאם והמדע שלעיל»).

4- והנה הוכחה נוספת לכך, שאחרון הנביאים הוא מוחמד (עליו השלום); בני ישמעאל הם אחי בני ישראל, כי ישמעאל הוא אחי יצחק וממנו יהיו צאצאים רבים - הערבים, שמהם ייצא הנביא הערבי מוחמד (עליו השלום) :

«וימצאה מלאך יהוה על עין המים במדבר ... ויאמר : הגר ... הרבה ארבה את זרעך ולא ייספר מרוב ... הנך הרה ויולדת בן וקראת שמו ישמעאל כי שמע יהוה אל עניך ... ועל פני כל אחיו ישכון» (ספר בראשית, פרק ט"ז, פסוקים : ז-י"ב).

הביטוי «**ועל פני כל אחיו ישכון**» אינו הולם את ישוע, כי ישוע נברא ללא אב, והא איננו מצאצאי ישמעאל. זה יאה למחמד (עליו השלום) בלבד, שהוא ערבי מצאצאי ישמעאל, ולידתו ותחילת נבואתו היו במכה.

5- הנביא מוחמד (עליו השלום) הוא הנביא היחיד, שאינו יודע קרוא וכתוב, ויבוא אחרי הנביא משה (עליו השלום). תכונתו זו מצוינת בתנ"ך, בספר ישעיה, פרק כ"ט, פסוק י"ב :

«וַיִּתֵּן הַסֵּפֶר עַל אֲשֶׁר לֹא יָדַע סֵפֶר לְאֹמֶר קְרָא נָא זֶה וְאָמַר לֹא יָדַעְתִּי סֵפֶר».

וזה הוא ציטוט מהפרק הראשון בקוראן, כאשר המלאך גבריאל נפגש בנביא מוחמד (סורת 96 – אלעלק) :

1. **קרא בשם ריבונך אשר ברא...**
2. **ברא את האדם מטיפה נצמדת.**
3. **קרא! וריבונך הוא הנדיב מכל...**
4. **אשר לימד (את האדם) לכתוב בעט.**
5. **לימד את האדם את אשר מעולם לא ידע.**

6- זהו נביא מהאומה הערבית שלפניו היא הייתה שסועה, אליה עברה הנבואה כעונש מהאל לבני ישראל שהפרו את מצוותיו, ככתוב בתורה :
«בנים לא אמן בס : הם קנאוני בלא-אל, כַּעֲסוּנִי בהבליהם, ואני אקניאם בלא-עם, בגוי נבל אכעיסם» (ספר דברים, פרק ל"ב, פסוק כ"א).

«בגוי נבל אכעיסם» – האל יכעיס את בני ישראל בהעברת הנבואה מהם לגויים (שאינם מבני ישראל) בורים ושסועים. הם אינם מבני ישראל, ולא מעֲשִׂיו.

- «גוי נבל» - תכונת הבורות והשסע החברתי הולמת את הערבים שחיו בתקופת הבערות והיו שסועים ואף נלחמו זה בזה, לקראת נבואת מחמד (עליו השלום), שאיחד אותם. זו אינה תכונת היוונים (כפי שטענו כוהני דת אחדים), משום שליוונים, שקדמו לישוע, הייתה תרבות מפותחת ביותר בתחומי המדע והאמנות והיו מודעים לחוקי התורה והתנ"ך (בתוך : «אלתרוחיד», של ע. אלזנדאני על-פי הספר : «מחמד רסול אללה», של בושרא זכארי).

7- האל בישר לנביא אברהם (עליו השלום) כי מבן אשתו הגר – הוא ישמעאל – יהיה הנביא מחמד (עליו השלום):
«ולישמעאל שמעתיד הנה ברכתי אותו והפריתי אותו והרביתי אותו במאד מאד שנים עשר נשיאים יוליד ונתתיו לגוי גדול» (ספר בראשית, פרק י"ז, פסוק כא).

א- במאד מאד = מחמד, בגימטריה: במאד מאד = 92, מחמד = 92 (ועיין: «אלסייף אלממדוד פי אלרד עלא אחבאר אליהוד», עמודים: 45-46, בעריכת מוסא אלבסיט; «בד"ל אלמגאוד פי אפחאם אליהוד» עמוד 76).

ב- במאד מאד = הרבה הרבה. על-פי פירוש כוהני דת יהודים ואחרים; לאור פירוש זה, ייצא נביא מבורך מאד ואומתו רבה ביותר, מצאצאי ישמעאל בן הגר ואברהם (עליהם השלום). ומי צאצא ישמעאל שזכה לתהילה רבה יותר ממחמד (עליו השלום).

8- «ומשם חזר ונגלה על בני ישמעאל, שנאמר, הופיע מהר פארן (דברים, ל"ג, בא) משפט זה מובא בספר «פרקי רבי אליעזר, עמוד קנ"ה, ומסתמך על פסוק מהתנ"ך, המגלה, שהנביא מחמד יהיה מצאצאי ישמעאל, וייוולד בפארן, הלא היא «מכה» בערב הסעודית כיום.

9- נביאנו מחמד מוסר את דברי האל כהוכחה לנבואתו, בחדית' הקדוש: «איה זו בקוראן: «הוי הנביא, שלחנוך להיות עד ומבשר ומזהיר»
בסורה 33, איה 45

אמר בתורה: «הוי הנביא, שלחנוך להיות עד ומבשר ומזהיר ומגן לאומות, אתה עבדי ושליחי, קראתיך הסומך (עליי), לא גס ולא רע לב, ולא מרים קול בשווקים, ולא גומל רע תחת רע, כי אם סולח ומוחל, ולא ייפטר עד שהאל יישיר בו את האומה העקומה, בכך שיאמרו: אין אל זולת אללה, שבה יפקח עיניים עיוורות ואוזניים חירשות, ולבבות נעולים».

(חדית' קדוש, מפי אלבוכארי, חלק 6, עמוד 136, אלאחאדית אלקודסיה, 208).

האסלאם והיהודים

רבות נאמר על היחס של האסלאם ליהודים וליהדות, אך מה באמת אומר הקוראן הקדוש על היהודים ועל היהדות? הבא ניתן לקוראן הקדוש לדבר בעד עצמו.

הנה אלה אשר האמינו והיהודים והנוצרים והסאבאים, כל אחד מהם אשר האמין באללה וביום האחרון ועשה את הטוב, להם שכרם שמור אצל ריבונם, ואין עליהם פחד ולא יצטערו.

(סורת אל באקרה פסוק 62)

אלה אשר נתנו להם את הספר (היהודים והנוצרים), ואשר קוראים בו קריאה אמתית, אלה הם אשר באמת מאמינים בו, והכופרים בו הם המפסידים.

(סורת אל באקרה פסוק 121)

הפסוקים הנ"ל מראים שאכן גם היהודים שהאמינו בתורה ושמרו אותה לפני ירידתו של הקוראן הקדוש, שכרם נמצא אצל אללה.

אלו אשר הענקנו להם (היהודים והנוצרים) את הספר (התורה והברית החדשה) מכירים אותו (את הנביא מוחמד) כמו שמכירים את בניהם...

(סורת אל באקרה פסוק 146)

הפסוק הנ"ל מרמז על נבואות התנ"ך אשר מעידות על כך שיבוא נביא אשר לא יודע קרוא וכתוב, ותינתן לו נבואה וספר, והוא הנביא מוחמד עליו השלום.

ולבל תגידו, «אילו הורד הספר אלינו, היינו מודרכים יותר מהם (היהודים והנוצרים)», כעת בא גם אליכם ספר (הקוראן) מריבונכם, כהוכחה ברורה, והדרכה, ורחמים.

(סורת אל אנעאם פסוק 157)

הפסוק הנ"ל מאשר שאכן גם היהודים קיבלו הדרכה מאללה. אללה מזכיר את היהודים בעוד כמה מקומות בקוראן הקדוש, ואכן האסלאם מכיל את הנביאים שהיהודים מאמינים בהם, ביניהם הנביאים משה ואהרון, אברהם, יצחק, ויעקוב, יוסף, דוד ושלמה עליהם השלום.

בדומה ליהודים, גם המוסלמים מאמינים באמונה שלמה ביציאת מצרי

של בני ישראל, במתן התורה על ידי אללה אל הנביא משה עליו השלום, וישנם עוד קווי דמיון.

הקוראן הקדוש הוא מתנה שאללה נתן לא רק למוסלמים, אלא מתנה שהוא נתן לכל העולם, ובתוך כך גם ליהודים. אם תקראו את הקוראן הקדוש, תגלו שכל יהודי יכול למצוא במילים ובמסר שלו שפע של ברכות, חכמה, ידע, שלוה, אור ותקווה.

ובכן, כבר בימיו של הנביא מוחמד עליו השלום, קיבלו המוסלמים את היהודים כאחים, כבני ברית, וכשותפים עסקיים. הנביא, והשליטים האסלאמיים שבאו אחריו העניקו ליהודים חסות והגנה. כמו כן, הרוב המוסלמי העניק למיעוט היהודי העדפה מתקנת, כמו למשל בכך שהמוסלמי נדרש לשלם מס גבוה יותר מהיהודי (המוסלמי היה צריך לשלם את מס ה"זאכה", שהיה גבוה מהמס שהיהודים היו צריכים לשלם, מס שהיה נקרא ג'יזיה), ויחד עם זאת היהודי לא היה חייב להתגייס לצבא בעוד שהמוסלמי לרוב כן היה חייב. בנוסף, המוסלמים מעולם לא הכריחו את היהודים להמיר את דתם, ותמיד קיבלו אותם כמו שהם (וזה כמובן מגובה גם על ידי ההצרה של אללה בקוראן הקדוש, הצהרה שקובעת כי אין דת בכפייה). **בתור הזהב של המוסלמים**, אפשרו המוסלמים ליהודי ספרד להתברג במערכת הפוליטית, החברתית והכלכלית, מה שהזניק את היהודים קדימה, והביא אותם **לתור זהב של היהודים**, שהתבטא בצמיחה ושגשוג בכל תחומי החיים. התקופה הזאת התאפיינה בכך שהרבה יהודים הצליחו לתת ביטוי ליכולות שלהם, ולפתע בלטו הרבה יהודים בתחומי המדע וההגות (כמו למשל הרמב"ם). בחסות האסלאם והמוסלמים, זכו היהודים לביטחון ולהגנה מהרדיפות שבוצעו נגדם במקומות שבהם האסלאם לא שלט. כמו כן, בעת שהיהודים באירופה נרדפו על ידי גורמים מרושעים, היהודים שחיו בארצות האסלאם כמו טוניס ומרוקו, אלגייר ולוב, סוריה ועיראק, ואפילו בחבל הארץ הקורדי, נהנו מחיים רגועים ושלווים לצד המוסלמים ששמרו עליהם והגנו עליהם.

האסלאם והמדע

אין זו יד המקרה שזימנה כה הרבה אמיתות מדעיות ושרבבה אותן בקוראן. גילויים מדעיים הוכיחו שיש תכלית לקיומנו ביקום זה. דת האסלאם מתיישבת עם המדע. קיימת ביניהם הרמוניה מלאה.

גילויים מדעיים, המצאות או חידושים מוכחים מדעית מוצאים להם תימוכין באסלאם (בקוראן או ב"סונה של הנביא מחמד עליו השלום, כפי שהובנו בידי הפרשנים המוסלמים המוסמכים ובהתאם לקריטריונים שקבעו הזרמים המקובלים באסלאם לאור דברי הנביא מחמד עליו השלום («סונה»).

התאמת גילויים מדעיים לכתוב בקוראן הביאה להתאסלמות לא מעט מדענים מפורסמים מערביים ואחרים (כגון פרופ' קייט מור, פרופ' טאגאטאט ועוד רבים מאוד).

אבל חשוב להבין, הקוראן הקדוש הוא ספר שמכיל תחומי החיים השונים וגם ספר שמכיל מדעים שונים אשר מוכחים חד וחלק שהקוראן הוא מאללה " מהבורא העליון והנשגב".

כי לא יתכן מ 1400 שעדיין חיו בצורה בדואית ישנה ולא היה ברור ומוכח המידע שמצאו אותו רק בשנים האחרונות.

וכל הממצאים(אלפים) האלה הם הוכחו מהמחקר החדשני ולא יתכן שנביא מהמדבר, שלא ידע קרוא וכתוב יביא לאנשים ספר אשר ידבר לאונשות כולה על המדעים המדויקים שאנו הולכים לפרט עכשיו.

הנה למשל, יש הרמוניה בין האסלאם והמדע בתחום האסטרונומיה, בתיאור

השתלשלות בריאת העולם, שמקורו

בקיטור עשן (סורה 41, איה 11).

המפץ הגדול (סורה 21, איה 30).

התרחבות היקום (סורה 51, איה 47, כממצאי המדענים אידוין האבל וסטיבן הוקינג).

תנועת השמש והירח (סורה 21, איה 33).

לחץ אטמוספירה (סורה 6, איה 25).

מקור הברזל (סורה 57, איה 25).

שלבי התפתחות העובר (סורה 22, איה 5)

שתאמו את ממצאי פרופ' ג'ונסון מאוניברסיטת ג'יפרסון בארה"ב).

התהוותו כעובר המוגן בשלוש שכבות ברחם אימו (סורה 39,

איה 6) בעקבות 80 תגליותיו שתאמו את הכתוב בקוראן התאסלם פרופ' קיית מור מאוניברסיטת טורונטו בקנדה).

תחושת הכאב שמקורה בעור האדם סורה 4, איה 56, בעקבותיה התאסלם פרופ' טגאטאט).

טביעת האצבעות (סורה 75, איה 3-4).

הדבורים והדבש כמרפא (סורה 16, איה 68-69).

התארגנות הנמלים (סורה 27, איה 17-18).

קורי נקבת העכביש (סורה 29, איה 41).

מעוף הציפורים (סורה 67, איה 19).

בריאת כל הדברים כזוגות (סורה 36, איה 36).

המים כמקור כל חי (סורה 21, איה 30).

מצולות חשוכות באוקיאנוסים

(סורה 24, איה 40, כממצאי פרופ' דורגא ראו).

הפרדה במעבר בין מי ים (סורה 27, איה 61)
כממצאי דוקטור ויליאם האי, ועוד גם מופיע ב(סורה 67, איה 19).
הרים מייצבים כיתדות (סורה 78, איה 6-7).
מחזור המים בטבע (סורה 39, איה 21).
עצמים דקים מאטום (סורה 34, איה 3).

התאמת האסלאם לאמיתות המדע המודרני שרירה וקיימת אף בדברי הנביא מחמד («סונה») עליו השלום בנוגע **לתפקיד הכוכבים** («הכוכבים – מייצבי השמיים»)
היסדקות הירח («הירח נסדק», וזה הוכח בידי חוקרי נאס"א והביא להתאסלמות הבריטי דוד פיקוק),

שבע שכבות הכדור הארץ

(«הגוזל מהזולת יוקף בשבע שכבות כדור הארץ»),(
ההרים כמייצבי הארץ («ההרים נבראו לייצוב כדור הארץ»)).
האש בים («יש אש מתחת לפני הים»).

הלב החושב («תיקון הלב מתקן את האדם ולהיפך»)
והוכח מדעית שהלב מכיל אלפי תאי עצב;

יציבות כמות המים (« אין שנה דלילת גשם מאחרת»).

מין היילוד («אם זרע הזכר יגבר על ביצית הנקבה ייוולד הזכר»),

מפרקי האדם («האדם נברא עם 360 מפרקים»).

הזבוב באוכל («עליך לטומנו באוכל ולהוציאו, כי ב כנף אחת יש חולי ובאחרת יש מזור לו»).

העובר ברחם («נוצר כשלם בתום 40 יום...ועוד כמוהם בכל שלב...»),

ניקוי השיניים בצמח «סיואק» המחטא את הפה («הסיואק בבחינת רצוי כמעט סמוך לכל תפילה»).

ניקוי בעפר לקערות שהכלב ליקק («יש לנקותן שבע פעמים

כשהראשונה בעפר»)- והוכח מחקרית שחיידיקים בריר הכלב מומתים רק

בסיוע חומר שבעפר האדמה, הקצח («הקצח מרפא מכל מחלה מלבד

המוות») שהוכחה תועלתו הרפואית.

דבש פתרון להרבה מחלות וזה הצעת הנביא מוחמד עליו השלום

(«הסתייעו בשני המרפאים : הדבש והקוראן»).

שמן הזית («אכלו ממנו ומשחווהו»), השעורה המלאה והחיטה המלאה («הנביא מחמד לא אכל גרגירים מנופים»).

דוגמאות אלה ועוד אלפי דוגמאות אחרות שאי אפשר להסביר אותן כאן אבל לאלה אשר מועניינים להוסיף מידע

בערוץ יוטיוב האיסלאם האמיתי YouTube

והן מוכיחות בברור את עובדת שמירת מקורות דת האסלאם מכל סילוף מכוון, או שינוי שאינו מכוון, משום שהאל הבטיח לשמור עליו, כפי שקבע האל (= אללה) בקוראן באומרו:

«אנו הורדנו את הקוראן ואנו אותו שומרים» (סורה 15, איה 9).

ועוד אמר האל, יתעלה ויתקדש שמו, בקוראן:
« בבריאת השמים והארץ ובחילוף הלילה והיום צפונים אותות לנבוני הלב» (סורה 3, איה 190).

הייתכן שהקוראן הוא דברי מחמד (עליו השלום), אף שלא ידע קרוא וכתוב, ועם זאת הביא לפני למעלה מ-1400 שנים ספר הכולל עובדות מדעיות שרק מאות שנים אחרי נתגלתה אמיתותן המדעית תוך הסתייעות בכלים מדעיים משוכללים ביותר (חלליות, טלסקופים ענקיים, ניסויים מדעיים ועוד) !?

אלה בבחינת ניסים («מועג'זאת») התומכים בנבואת מחמד עליו השלום, הלא הוא אחיו בדת של הנביא משה עליו השלום, שניהם קיבלו השראה מאותו אל, אללה.

פרופ' (טגאטאט), התאסלם הודות לעובדה מדעית אחת שנוכרה בקוראן. כמוהו נהג גם פרופ' קיית' מור. ואתה ?

על ניסיות הקוראן וה"סונה" מבחינה מדעית ומזוויות נוספות, גם באנגלית, בצרפתית, בספרדית בסינית ועוד, ראה בדף הפייסבוק:

האסלאם והאישה

האישה שווה לגבר לאור האסלאם ; היא שותפה שווה לו , בעלת זכויות קניין וירושה ואינה רכושו של שום אדם. היא מרכיב חיוני בקיום חברה משגשגת ובריאה.

וחוקי ה"שריעה" המוסלמית התוו את גבולות זכויותיה וחובותיה. האסלאם התיר לאישה ללמוד, לעבוד, לתרום לקהילה, להינשא, ללמד ולהדריך כאוות נפשה תוך היצמדות לערכי הדת והמוסר. גורל האישה ביום הדין, כמו הגבר, תלוי במעשיה בעולם הזה, לטוב ולרע: **«עושי הטוב, זכר או נקבה ובליבם אמונה, נתנו להם חיי נועם»** (מתוך הקוראן, סורה 16, איה 97).

פסוקים נוספים מהקוראן בהתייחסות לאישה :
הוי אלה אשר האמינו! אסור לכם לרשת נשים כנגד רצונן. ואל לכם למנוע בעדן מלהינשא וכך ליטול מהן חלק מאשר נתתם להן, פרט למקרה של זנות שהוכחה. חיו עמן כדין, ואם תמאסו בהן, יתכן כי אתם מואסים בדבר אשר אללה עשה כפתח לשפע של טוב. – (סורת אל ניסאא, פסוק 19)

(בפסוק הנ"ל אנו רואים שאללה אומר בקוראן במפורש שהאישה היא פתח לשפע של טוב!)

«אללה הבטיח למאמינים ולמאמינות גנים אשר נהרות זורמים למרגלותיהם ואשר לנצח יהיו בהם ומשכנות נאווים בגני עדן יתרה מזו: הם יפיקו רצון מלפני אלוהים. זו היא הזכייה הכבירה» (סורת אל-תאובה פסוק 72)

(בפסוק הנ"ל אנו רואים שאללה אומר בקוראן באופן ברור שגם לנשים המאמינות, בדיוק כמו שלגברים המאמינים, מחכה הגמול של גן העדן)

בעבור המוסלמים והמוסלמיות, והמאמינים והמאמינות, והאדוקים והאדוקות, והדוברים אמת והדוברות אמת, ובעלי הסבלנות ובעלות הסבלנות, והענווים והענווות, והנותנים צדקה והנותנות צדקה, והצמים והצמות, השומרים על טהרת ערוותם והשומרות על טהרת ערוותם, והמרבים להזכיר את אללה והמרבות להזכיר את אללה, לכולם הכין אללה סליחת

הטאים ושכר רב ועצום. (סורת אל-אחזאב פסוק 35)

ביום ההוא, אתה תראה את המאמינים והמאמינות, והנה

אורם ירוץ לפניהם ולימינם (סורת אל-חאדיד פסוק 12)

(גם בפסוקים הנ"ל אנו רואים שהגבר והאישה, המאמין והמאמינה,

המוסלמי והמוסלמית, שווים לפי אמירת אלוהים)

הגברים הם השומרים של הנשים מפני שאללה העדיף אחדים

מהם על אחדים מהם, וכי הם מוציאים מן רכושם לפרנסתן.

(סורת אל-ניסא פסוק 34)

(בפסוק הנ"ל אנו רואים שאללה אף נותן העדפה קלה לנשים, ונותן

לגברים את האחריות לשמור על הנשים ולפרנס אותם)

תפילה (סלאה)

השלבים לביצוע וודוא רגיל/חלקי :
קודם יש להצהיר על «נייה»/כוונה - לומר (אפשר גם בלב), בכל שפה שתרצה/י, שהמעשה הוא לשם עבודת אללה תעאלא.

הנביא עליו השלום אמר : «אין תפילה מתקבלת ללא ודוא, ואין ודוא מתקבל ללא הזכרת אללה יתעלה».

לכן יש לומר : « בִּיסְמֵאֱלֵהָ אֵלְחַמְדוּלְאֱלֵהָ עֵלָא נְאֻעִימַת אֵל סְלֵאם », או : «בִּיסְמִיֵּלֵהָ אָ רְחִמֵן אָ רְחִים»

- 1 שוטפים את הידיים עד פרקי הידיים , שלוש פעמים.
 - 2 שוטפים את הפה , שלוש פעמים.
 - 3 מטהרים את הנחיריים על-ידי שאיפת המים מיד ימין , ונשיפתם ביד שמאל, שלוש פעמים.
 - 4 שוטפים את הפנים בשתי הידיים, מהחלק העליון של המצח עד לחלק התחתון של הסנטר ולרוחב הפנים, שלוש פעמים.
 - 5 שוטפים את הזרועות עד למרפק, שלוש פעמים, קודם יד ימין ולאחריה יד שמאל.
 - 6 שוטפים את הראש עד לעורף, מלפנים לאחור עם יד רטובה, פעם אחת.
 - 7 מנקים את התעלות החיצוניות של האוזניים באצבעות רטובות ואת אחורי האוזניים עם הבהונות, פעם אחת.
 - 8 שוטפים את כפות הרגליים עד תחילת הקרסול, בין האצבעות והעקבים, שלוש פעמים. קודם ימין ולאחריה שמאל.
- תהליך הוודוא מסתיים בהשמעת «השהאדה».
- «אִשְׁהָדוּ אֲנִי לֹא אֵילָאָה אֵילָלָה אֵלָלָה נְאֻשְׁהָדוּ אֲנִי מְחַמְד רְסוּל אֵלָלָה»
(מעיד אני כי אין אל מלבד אללה, ומעיד אני כי מוחמד שליח אללה).

בשלב זה ה"וודוא" הושלם, והמאמין שביצע אותו באופן שפורט, מוכן להתחיל את התפילה.

הערות: לפני כל תפילה יש הכרח לחזור על ה"וודוא", במידה והופרו אחד או יותר מתנאיו (שינה, הקאה, נוחיות, גזים... וכמצוין לעיל). נשים, יש לדאוג לא למרוח לק על הציפורניים משום שבכך המים לא יגיעו לכל הידיים וה"וודוא" לא יהיה קביל. כמו כן אסור לענווד טבעת על אצבע יד ימין, עימה אומרים ה"שהאדה". גברים ונשים, יש להקפיד תמיד לשטוף היטב אזורים אינטימיים לאחר כל יציאה מהשירותים על-מנת להבטיח שאין לכלוך כלל, ובכלל, זה היגייני ובריא יותר.

לבוש

לפני ביצוע התפילה יש לוודא שלבושים כראוי. גברים ובנים - הלבוש צריך להיות צנוע כך שהוא מכסה לפחות מהטבור עד מתחת הברכיים. נשים ובנות - נדרשות להתכסות ולהשאיר רק פנים וידיים, עדיף ביותר "חליפת תפילה" או שמלה ארוכה רחבה, לא מכנסיים. על הלבוש בו בוחרים להתפלל להיות נקי ללא כל לכלוך.

מיקום

בכל מקום שאדם נמצא, עליו לפנות אל אלה תעאלא בתפילה ובמסירות.

הנביא, עליו ברכת אלה ושלום, אמר:

«הארץ כולה ניתנה לי כמסגד טהור ונקי».

יש למקם את התפילה תמיד אל ה"קיבלה»

ככיוון עם הפנים אל ה"קְעֵבָה» הקדושה שבמכה.

למי שנמצא בישראל, ניתן לחשב בקלות את

כיוון ה"קיבלה» על-ידי וידוא מיקום,

כך יש לחשב את הצפון- ולפנות עם הפנים

לדרום + מעט מזרח: זוהי ה"קיבלה».

או פשוט להשתמש במצפן רגיל, או מצפן מיוחד ל"קיבלה».

על הגברים חובה להתפלל במסגד,
כשיש אפשרות (מיקום, בריאות...)

זמני תפילה ו"רפעאת

ישנן חמש תפילות ביום. כל תפילה חייבת להתבצע בזמנה או במהלך תקופתה לפני ה"אד'אן» הבא (הקריאה לתפילה), אך רצוי כמה שיותר קרוב לקריאתה.

שעות ה"אד'אן» קבועות בסדרן אך משתנות קלות באופן יומיומי.

לכן מי שאיננו גר בקרבת מסגד, ואין באפשרותו לשמוע את ה"אד'אן»,

יכול להעריך באופן גבולי או העדיפות הטובה ביותר להיכנס אל אתרים ברשת שמעדכנים יומית את השעות, כמו כן יש אפשרות להתקין תוכנת ה«אד/אן» שמתעדכנת אוטומטית. הנה קישור לאתר שמגיש זמני תפילה מדויקים באזורים שונים: <http://www.islamicfinder.org/world.php>

תפילת בוקר - סלאת אל פאג'ר :

מועדה בין שבירת השחר עד לפני זריחת השמש.
2 סונה 2 פְּרֻט

תפילת צהריים - סלאת אל ד'והור :

מועדה הוא לאחר ירדת השמש משיאה ועד בערך אמצע אחה«צ
2 סונה 4 פְּרֻט' 2 סונה

תפילת אחה'צ - סלאת אל עאסר :

מועדה מתחיל כשמסתיים מועד אל ד'והור ועד לפני שקיעת השמש
4 פְּרֻט'

תפילת הערב - סלאת אל מאג'ריב :

מועדה מתחיל לאחר שקיעה השמש ועד כשעה וחצי לאחריה.
3 פְּרֻט' 2 סונה

תפילת לילה - סלאת אל עישאא :

מועדה החל כשעה וחצי לאחר שקיעת השמש ועד עלות השחר.
4 פְּרֻט' 2 סונה

חמש תפילות אלו הן «פְּרָטְ», כלומר בגדר חובה, אך קיימות עימן ולצידן תפילות נוספות שהן «סונה», כלומר בגדר זכות שעליהן המליץ לנו הנביא וכך נהג, עליו ברכת אללה ושלום.

רְכַעַת הן קטע תפילה, כלומר מספר קטעים בכל סט.

לדוגמא : 2 רְכַעַת... מהן רְכַעַת שמתווספות לתפילות ה"פְּרָטְ", ומהן תפילות זכות לדוגמא :

«**סֵלַת אֵל דוּחָא**» - שמועדה בין זריחת השמש ועד לפני אֵל ד'והור- תפילת הצהריים. 2 רְכַעַת.

«**סֵלַת אֵל אֶסְתִּיח' אַרְהָ**» – זוהי תפילה בה אנו מבקשים מאללה יתעלה שיעזור לנו להחליט בעניין בו אנו מתלבטים ומבקשים שהטוב ביותר עבורנו יקרה. לתפילה זו נדרשת דועא מסוימת שאנשאללה נביא בהמשך. 2 רְכַעַת.

«**סֵלַת אֵל ויִתְר**» – זוהי תפילה אחרונה של הלילה שמועדה לאחר תפילת אֵל עִישָאא, תפילה זו הייתה מומלצת מאד על-ידי הנביא, עליו ברכת אללה ושלום, ויש לציין שהיא חותמת את תפילות היום לכן אין לאחריה עוד תפילה, והיא מבוצעת לרוב כ 3 רְכַעַת אך יכולה גם להתבצע כ 1,5,7,9 רְכַעַת. ויתר פירושו אי-זוגי.

כמו כן, מן הסוּנה, בהגעה אל המסגד יש להתפלל 2 רַקְעָאָת. עדיף תמיד ומומלץ להתפלל תפילת «ג'אמעאָת» – תפילה משותפת בקבוצות.

על הגברים: חובה לקרוא את חלקי תפילות הפְּרָט' (אל פאתיחה+סורה קצרה) בקול רם באופן הבא:

- 2 רַקְעָאָת. בקול רם.
- 4 רַקְעָאָת. שתי הראשונות בקול רם ושתי האחרונות בשקט.
- 4 רַקְעָאָת. בשקט.
- 3 רַקְעָאָת. שתי הראשונות בקול רם, האחרונה בשקט.
- 4 רַקְעָאָת. שתי הראשונות בקול רם ושתי האחרונות בשקט.
- על הנשים לקרוא את כל התפילות בשקט.

סלאת אל פֶּאג'ר
סלאת אל ד'והור
בשקט
סלאת אל עאסר
סלאת אל מאג'ריב
בשקט.
סלאת אל עישאא
האחרונות בשקט.

הנחיות לביצוע תפילת היחיד

לתפילות יצורף התרגום בעברית לשם ההבנת המשמעות, אך את חובה לשנן ולבצע בערבית בלבד.

הנחיות לשתי רְכַעַת:

(**סֵלַת אֵל פֶּאג'ר, סֵלַת אֵל דוּחַא אוּ סוּנַה....**)

שלב 1 –

התכוונו בכנות לבצע תפילה טהורה למען אללה יתעלה. אמרו לעצמכם, בכל שפה שהיא, את אשר אתם עומדים לבצע.

לדוגמא: «אני עומד להתפלל שתי רְכַעַת של תפילת אֵל פֶּאג'ר למען אללה יתעלה».

לאחר מכן, יש להרים את הידיים, גברים בגובה האוזניים, נשים לגובה הכתפיים, ולומר: **« אֵלְלַהּוּ אַכְבַּאָר »** – (אללה הוא הגדול).

שלב 2 –

התנוחה הבאה נקראת «קיאם». עימדו והניחו יד ימין מעל ליד שמאל, גברים מתחת לחזה, נשים על החזה. והחלו בדקלום התפילה:

« אַעוּד וּבִלְלַהִי מִן אֵל שְׂאִיטָאן אֵל רֶאג'ים »
(אבקש מחסה באללה מהשטן המקולל)

(סורת אל פאתיחה)

« בִּיסְמִילֵלָה אָ רַחְמָן אָ רַחִים - (בשם אללה הרחמן רב החסד)
אֵל חֲמֻדוֹ לִילָלָה רַאֲבִי אֵל עֲאֻלְאֻמִּין - (השבח לאללה ריבון עולמים)
אָ רַחְמָן אָ רַחִים - (הרחמן רב החסד)
מֵאֵלִיק יֵאוּס יֵא דִין - (מלך יום הדין)
אֵיֵאֻקָּא נְעֵאבֻדוּ וְאֵיֵאֻקָּא נְסִטְאֵעִין - (אותך נעבוד ולעזרתך נפנה)
אֵהֲדִינָא סִירְאֻטְ אֵל מוֹסְתְאֻק'ים - (נחנו באורח מישרים)
סִירְאֻטְ אֵלְאֻד'ינָא אֲנַעְמַתָּא עֲלֵיהִים - (אורחם של אלו אשר נטית להם
חסד)
ר' אֵיךְ אֵל מְאֻר' דּוֹבִי עֲלֵיהִים וְאֵלָא דְאֵלִין - (לא של אלה אשר זעמך
עליהם ולא של התועים)
אֻמִּין - (אמן)

להמשיך.....

« בִּיסְמִילֵלָה אָ רַחְמָן אָ רַחִים » (בשם אללה הרחמן רב החסד) :
סורה קצרה מן הקוראן הנשגב. (יינתנו המלצות לדוגמא).

שלב 3 –

אומרים « **אֵלְלָהוּ אַכְבָּאֵר** »
ויורדים לתנוחה שנקראת «רוקוע»
בה הידיים על הברכיים, הגב ישר,
כפי שנראה באיור.

אומרים בשקט: « **סוּבַחְתָּאן רַאֲבִי אֵל עֲאֻט'ים** »
(ישתבח ריבוני העצום).
שלוש פעמים.

שלב 4 -

תוך כדי חזרה אל תנוחת ה"קיאם" אומרים :

«**סְמִיעַ אֱלֹהֵי יְמִן חַאמִידָה**»

(אללה שומע למי שמכיר תודה)

ובהגעה אל ה"קיאם", אך בידיים צמודות לגוף

או פתוחות מעט כמי שמבקש, אומרים :

«**רֵאבֵאנָא לְקֵא אֵל חַאמִידָה**» - (ריבוננו, לך התודה)

שלב 5 -

אומרים «**אֱלֹהֵי אֲכַבְאָר**»

ויורדים לתנוחת הסגידה שנקראת «סוג'וד»

בה האף והמצח נוגעים בארץ,

כפות הידיים מונחות לצידן בגובה האוזניים

מרפקים קרובים לגוף.

ואומרים בשקט :

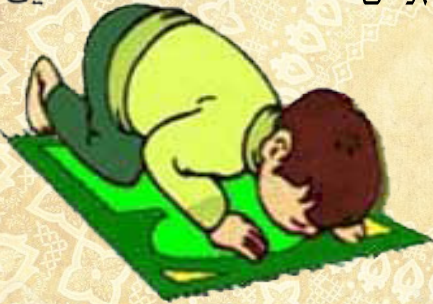
«**סוּבְחָאן רֵאבִי אֵל אַעֲאֵלָא**» -

(ישתבח ריבוני הנעלה)

שלוש פעמים.

القدمین

שלב 6 -

אומרים «**אֱלֹהֵי אֲכַבְאָר**»

ועולים לתנוחה שנקראת «ג'ולוס», היא ישיבה

על העקבים או אפשרי גם ישיבה על רגל שמאל

ועקב ימין מורם ישר,

עם הידיים מונחות מעל הברכיים, אומרים בשקט :

«**רֵאבִי אֵרְ פְּרָלִי וְאֵ אֲרַחֲאֲמִנִי**»

(ריבוני כפר לי ורחם עליי)

القدمین

שלב 7 -

אומרים «**אַלְלָהוּ אַכְבָּאָר**» וחוזרים ל"סוג'וד"
ואומרים בשקט:

«**סוּבְחָאן רַאבִי אֵל אַעֲלָא**» – (ישתבח ריבוני הנעלה)
שלוש פעמים.

{עד כאן הושלמה ראקעא אחת, וממשיכים...}

שלב 8 -

אומרים «**אַלְלָהוּ אַכְבָּאָר**» וחוזרים על עמידת «קיאס»
ובכך מתחילים את הראקעא השנייה.
מדקלמים:

1. סורת אֵל פֶּאֲתִיחָה.

2. סורה קצרה מן הקוראן הנשגב.

שלב 9 -

אומרים «**אַלְלָהוּ אַכְבָּאָר**»
ויורדים אל תנוחת «רוקוע»

אומרים בשקט: «**סוּבְחָאן רַאבִי אֵל עַאטִ'יִם**»
(ישתבח ריבוני העצום).

שלוש פעמים.

שלב 10 -

תוך כדי חזרה אל תנוחת ה"קיאם" אומרים :

«**סְמִיעַ אֱלֹהֵי לִימֵן חַאמִידָה**»

(אללה שומע למי שמכיר תודה)

ובהגעה אל ה"קיאם" אומרים :

«**רַאבְאָנָא לְקָא אֵל חַאמִדָּה**» - (ריבוננו, לך התודה)

שלב 11 -

אומרים «**אֱלֹהֵי אַכְבָּאָר**»,

יורדים ל"סוג'וד" ואומרים בשקט :

«**סוּבְחָאן רַאבִי אֵל אַעְאֵלָא**»

(ישתבח ריבוני הנעלה)

שלוש פעמים.

שלב 12 -

אומרים «**אֱלֹהֵי אַכְבָּאָר**»

ועולים לתנוחה שנקראת «ג'ולוס»,

אומרים בשקט : «**רַאבִי אֵרְ פִּרְלִי וְאֵ אֶרְחַאמְנִי**»

(ריבוני כפר לי ורחם עליי)

שלב 13 -

אומרים : «**אֱלֹהֵי אַכְבָּאָר**» וחוזרים ל"סוג'וד"

ואומרים בשקט :

«**סוּבְחָאן רַאבִי אֵל אַעְאֵלָא**»

(ישתבח ריבוני הנעלה)

שלוש פעמים.

שלב 14 -

אומרים «**אֱלֹהֵי אַכְבָּאָר**»

ועולים שוב לתנוחה שנקראת «ג'ולוס»,

הפעם - כאן ממשיכים את דיקלום

תפילת שתי הרְקֵעָאָת לסיימה

(או ברְקֵעָאָת אחרות של 3, 4 ...)

כדי להמשיכה, ראה הסבר נוסף).

אומרים בשקט:

« **אֶתְחַיֵּאתוּ אֶ סְלֹאֵתוּ וְאֶ אֲטֵאִיבֵאת לִילְלֵאֵהי תַעֲאֵלֵא**
הַסְלֵאמוּ עֲלִיקָא אִיֵוּהָא אֶ נֵאבִיא וְרֵאחְמֵאתוּ לְלֵהי וּבְרֵאפֵאתוּ
הַסְלֵאמוּ עֲלִינָא וְעֵלֵא עֵיבֵאדְ אֶלְלֵהי אֶ סְאֵלִיחִין. »

(הברכות, התפילות וכל הטוב הן רק למען אללה השלום עליך הנביא ורחמי אללה וברכתו השלום עלינו ועל עבדי אללה הישרים)

שלב 15-

מרימים רק את אצבע ימין ואומרים בשקט «שהאדה»:

« **אֲשֶׁהֶדוּ אֵנָא לֹא אֵילֵא הָאֵיל אֶלְלֵה וְאֲשֶׁהֶדוּ אֵנָא**
מוֹחַמַד רְסוּל אֶלְלֵה »

(מעיד אני כי אין אל מלבד אללה, ומעיד אני כי מוחמד שליח אללה) ומחזירים למקומה.

שלב 16-

אומרים בשקט:

« **אֶלְלֵהוּ מְסֵאֵלִי עֵלֵא מוֹחַמַד וְעֵלֵא אֵהֵלִי**
מוֹחַמַד קֵמֵא סְאֵלֵאֵיתָא עֵלֵא אֶבְרֵאֵהִים
וְעֵלֵא אֵהֵלִי אֶבְרֵאֵהִים אֵנֵאקֵא חֵאמִידוּן מֵאגִיד
וְאֵ בֵאֵרֵק עֵלֵא מוֹחַמַד וְאֵ אֵהֵלִי מוֹחַמַד
קֵמֵא בֵאֵרֵאֵקֵאתוּ עֵלֵא אֶבְרֵאֵהִים וְאֵלִי אֶבְרֵאֵהִים
פִי לַעֲאֵלֵאמִין אֵנֵאפֵא חֵמִידוּן מֵגִיד. »

(אללה, שלח את רחמך על מוחמד ובני דורותיו כמו ששלחתו רחמך על אברהם ובני דורותיו השבח לך הן המזהיר וברך את מוחמד ובני דורותיו כמו שבירכת את אברהם ובני דורותיו בעולמים השבח לך הן המזהיר)

...עוד אומרים :

«אֱלֹהֵימָא אִינִי אַעוּד וְ בִּפְּ מִן עַד אֲבִי אֶנְאֵר»
וּא מִן עַאדִּ אֲבִי אֶל קִ אֲבֵר
וּא מִן שְׂאֵר פִּיתְנַאֲת אֶל מוּחַאִינִיָּה וּל מָמַת
וּא מִן שְׂאֵר פִּיתְנַאֲת אֶל מַאסִּיחַ אֶל דְּאֵגִ אֶל»

(אללה, אבקש בך מחסה מן עונש האש ומייסורי הקבר ומקשיי מבחן החיים והמוות ומרוע מבחן נוכלותו של משיח השקר)

שלב 17-

1- מפנים פנינו אל ימין ואומרים :

«אסאלאמו עאליקום וא ראחמתו אללה»

2- מפנים פנינו לשמאל ואומרים :

«אסאלאמו עאליקום וא ראחמתו אללה»

(השלום עליכם ורחמי אללה וברכתו)

ברכת שלום זו מכוונת אל שני המלאכים שלצידנו, המדריך והמעיד, וגם אל המוסלמים שלידנו.

והיא למעשה חותמת ומסיימת את התפילה הנחיות **לשלוש** רַקְעָאֵת : (סלאת אֶל מַאגִּ רִיב, ויתר)

מבצעים את שתי הרַקְעָאֵת עד לאחר «השהאדה» (שלב 15),

ולאחריה אומרים «**אֱלֹהֵוּ אֲכַבְּאֵר**» וחוזרים שוב ל"קיאם»

ומבצעים עוד רַקְעָאֵת אחת, כלומר – מבצעים עוד «סבב אחרון» משלב 8 ועד הסוף.

כך משלימים 3 רַקְעָאֵת :

שתי הרַקְעָאֵת + רַקְעָאֵת אחת = 3 רַקְעָאֵת.

הנחיות לארבע רְכָעָת :

(סלאת אל ד'והור, אל עאסר ואל עישה)

מבצעים את שתי הרְכָעָת עד לאחר «השהאדה» (שלב 15), ולאחריה אומרים «אללהו אַכְבָּאר» וחוזרים שוב ל«קיאס» ומבצעים עוד שתי רְכָעָת בדיוק כמותה מלבד שבפעם הזו כשמיגיעים אל «השהאדה» ממשיכים לשלב 16,17 ומסיימים.

שתי הרְכָעָת + שתי רְכָעָת נוספות = 4 רְכָעָת

לפני כל תפילת פְּרָט' יש מן הסונה לקרוא בקצרה הדאן, כמו ההדאן הרגיל אך יאמר בקול נמוך יותר וידוקלם באופן מהיר יותר, כך:

אַלְלָהוּ אַכְבָּר, אַלְלָהוּ אַכְבָּר

אללה הוא הגדול, אללה הוא הגדול

הַשְּׁהָאדוּ אָנָא לֹא אֵילָא הָאֵיל אַלְלָה

מעיד אני כי אין אל מלבד אללה

הַשְּׁהָאדוּ אָנָא מוּחַמַּד רִסוּל אַלְלָה

ומעיד אני כי מוחמד שליח אללה

חָאֵי עֵלָא סֵאלָא, חָאֵי עֵלָא פְּלָאח

בואו לתפילה, בואו להצלחה

קְדָמַתְּ אֵל סֵאלָא, קְדָמַתְּ אֵל סֵלָא

החלה התפילה, החלה התפילה

אַלְלָהוּ אַכְבָּאר, אַלְלָהוּ אַכְבָּר

אללה הוא הגדול, אללה הוא הגדול

לֹא אֵילָא הָאֵיל אַלְלָה

אין אל מלבד אללה)

הערות:

לאחר אמירת השהאדה, זוהי מן תחנה. במידה ועושים רק תפילת שתי רְכָעָת אז ממשיכים ומסיימים עם השלבים הבאים, ובמידה ועושים 3, או 4 רְכָעָת אז כאן המקום לומר «אַלְלָהוּ אַכְבָּאר» ולחזור אל תנוחת «קיאס» והתחיל שוב את אותו הסדר.

#ניתן לראות בשלב 16 כקטע הסיום של התפילה. כלומר, לא אומרים אותנו אם יש רְכָּעָאת נוספות. אלא רק לאחר שסיימנו את מספר הֶרְכָּעָאת הדרוש, קוראים אותו לקראת הסיום.

#דקלום הפסוקים של הפאתיחה והסורה הקצרה מהקוראן הנשגב הוא לא לשם דקלום בלבד, יש להתכוון בכנות ולהבין את משמעות המילים, דבר המצריך שינון ולמידה קלים.

#בזמן התפילה יש להימנע מתזוזות רבות, אלא אם כן יש דבר שמשפיע על הריכוז, לדוגמא גירוד אפשרי להתגרד וכך לחזור לריכוז. אך לדוגמא אין כלל לזוז על מנת לכבות/להנמיך מכשיר כלשהו, או להתרכז בדבר אחר מלבד התפילה. לכן מומלץ להכין את סביבתכם בהתאם.

#אם קשה מעט להתרכז הזמן התפילה, קודם כל לא להתייאש ולחשוב שמהו בנו לא בסדר להיפך:

סיפרו שהגיע אל הנביא, עליו ברכת אלה ושלו, אדם ואמר לו שהוא לא מצליח להתרכז בתפילה ובאות לו תמיד מחשבות לא טובות, אז אמר לו הנביא, עליו ברכת אלה ושלו, שזה בסדר כי זה אומר שהוא הולך בדרך הישר – השטן לא נטפל אל מי שכבר תועה אלא אל מי שהולך בדרך הישר.

#כמו כן, למי שעדיין מתקשה להתרכז, ראשית להקפיד על ודוא נכון, לשנות לעיתים קרובות את הסורות הקצרות שהוא מדקלם, לא לשכוח לומר לפני התפילה:

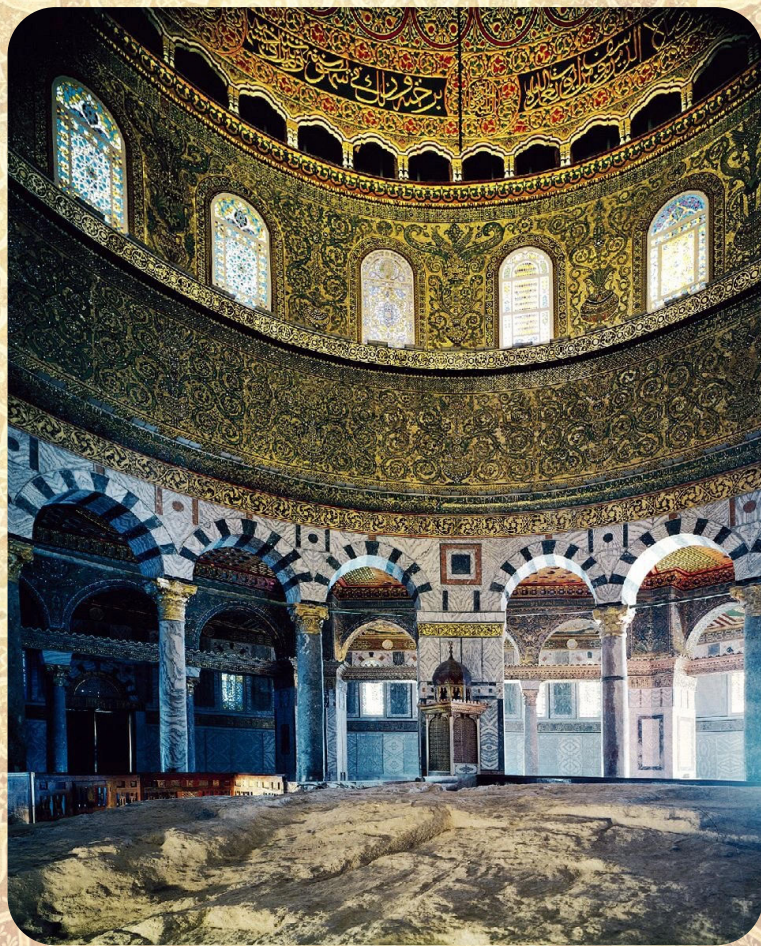
«**אֵעוּדְוּ בִּלְלַהִי מִן אֵל שַׁאִיטָאן אֵלְרַאגִּים**» (אבקש מחסה באללה מהשטן המקולל).

#ייתכן שבפעמים הראשונות תפילתכם תהיה ארוכה מן הרגיל אך עם הזמן תהפוך לתפילה ממוצעת של 5-10 דקות.

כמו כן, למי שמתקשה לזכור את הסדר או לשנן את הסורות אפשר לכתוב באופן ברור על דף, להניח במקום נראה ומתאים ולקרוא ממנו

תוך כדי תפילה, כך יהיה קל יותר ללמוד.
#זמן התפילה הוא הזמן הטוב ביותר לבקש מאללה יתעלה כל דבר
שנרצה, במהלך כל התפילה, אך הזמן הטוב והקרוב ביותר לבקשותינו
הוא בזמן ה"סוג'וד", כשאנו משתחוים.

#מן הסונה אל נבוייה מומלץ ביותר לומר לאחר התפילה:
33 פעמים - «אללהו אַכְבָּאר» אללה הוא הגדול
33 פעמים - «סוּבְחָן אַללה» ישתבח אללה
33 פעמים - «לְחַמְדוּלֵּלֵּה» השבח לאללה
וגם - «אַסְתֵּר' פְּרוּלֵּלֵּה» אבקש שליחתו של אללה

הנחיות לביצוע תפילה בציבור

- מתי נערכת תפילה בציבור ?

התפילה בציבור מתקיימת במסגד או בבית התפילה ולעיתים במקומות פתוחים או אחרים. היא מתקיימת בעיקר בחמש תפילות החובה היומיות, או בתפילות החגים, או בתפילות חודש רמדאן, או בתפילות שבמהלך מסע קבוצתי או בתפילות בזמן עלייה לרגל למכה ועוד.

- מהן ההנחיות לביצוע תפילה בציבור ?

על המשתתף בתפילה בציבור (בקבוצה) לעמוד מאחורי האימאם יחד עם שאר המשתתפים בתפילה בקו אופקי ישר לכיוון «אלקיבלה» הנוטה לצד דרום מזרח. המשתתף צריך לעקוב אחר תנועות האימאם בעת התפילה ולנהוג כמוהו בדיוק. אין להקדים את האימאם בשום תנועה. יש להמתין עד להשלמת תנועת האימאם ורק אז לבצע תנועה דומה לשלו.

מקבץ סורות קצרות מהקוראן הנשגב

כמו שכבר הוסבר את התפילה חובה לבצע בערבית, לכן יש לשנון את הסורות וללמוד את משמעותן, כמובן תמיד עדיף ורצוי לקבל הדרכה אישית אשר תבדוק את שינונכם שהוא אכן נכון. !! נא לקחת התרגום העברי בערבון מוגבל, רק לשם הבנה!!!

סורת אל עאסך - 103 : סורת העידן/אח"הצ

(נשבע אני בתקופת העידן
שהאדם סופו לאבדון
פרט לאלו שהאמינו
והלכו בדרך הישר
והמליצו לזולתם צדק
והמליצו לזולתם סבלנות)

בִּיסְמִילָה אַ רְחִמָן אַ רְחִים
" וְאַל עֵאסְך
אִינְ אַל אִינְסַאנָא לְאַפִי חוּסְך
אִילָא לְאַדִינָא אַמָּאנוּ
וְאַ עֵאמִילוּ סֵאֲלִיחֵאֲתִי
וְאַתְאֲנֵאסֵאוּ בֵּל חֵאקִי
וְאַתְאֲנֵאסֵאוּ בֵּל סֵאבְך

סורת אל קאות'אר - 108 : סורת נהר השיפעה

(אכן הענקנו לך את נהר השיפעה
לכן התפלל לריבונך וקיים חובתך
ושונאך יהיה מבורך)

בִּיסְמִילָה אַ רְחִמָן אַ רְחִים
"אִינָא אַעְטֵאִינָאק אַל קֵאוּתִ'אַר
פֵּאסֵאֲלִי לְרֵאבִיקָא וְאַנְחֵאר
אִינָא שֵּאֲנִיַּאקָא הוּ אַל אַבֵּאֲתֵאר

סורת אֵל נַאסֶר – 110: סורת הנצחון

(עת יבוא נצחון אללה

ותראה האנשים נכנסים
אל דת אללה בהמוניהם
לכן, שבח והלל ריבונך
ובקש סליחתו
כי הוא מקבל חוזרים בתשובה)

ביסמיללה אַ רַחֲמָן אַ רַחִים
"אֵינָא אַגִּיאוּ לְ נַאסֶרוּ לְלֵהי וְאֵל פֶּאֲתַח
והישועה

וְאוּא רֵאִיתָא נַאס נַאדְאֲחוּלוּנַא
פִּי דִין אֵילָלֵהי אַפּוּאגִּיָא
פֶּא סַאבַּח בַּחמֵמְדִי נַאבִּיקָא
נַאסְתֵּא רִ'פֶּרו
אֵינְהוּ קִנָּא טַאנְבַּח"

סורת אֵל אֵיחֻלַּאס – 112: סורת הייחוד

(אמור : אללה הוא אחד
אללה הוא תכלית כל הנצחית
לא הוליד ולא נולד
ולא יהיה דומה לו אחד)

ביסמיללה אַ רַחֲמָן אַ רַחִים
"קִיּוּל הוּ אֵלָלֵה הוּ נַאחַאד
אֵלָלֵהוּ סַמַּאד
לִם יַאֲלַד וְלִם יוּלַד
נַאֵלִם נַאקוּן לֵהוּ קוּפּוּאן אַחַד"

סורת אֵל פֶּאֵלְקִי – 113: סורת בקיעת השחר

(אמור : אבקש מחסה בריבון
בקיעת השחר
מרעת הבריות אשר יצר
ומרעת האפלה עת יחשיך
ומרעת המכשפות בקשריהן
ומרעת המקנאים עת יקנא)

ביסמיללה אַ רַחֲמָן אַ רַחִים
"קִיּוּל אַעוּדִיוּ בְּרַאבֶּ אֵל פֶּאֵלְקִי

מִן שַׁאֲרֵי מַא חַאֵלְקִי
נַא מִן שַׁאֲרֵי רִ'אֵסִיקִין אֵינָא נַאקִ'אבֶּ
נַא מִן שַׁאֲרוּ לְ נַאפֶּאֲתֵ'אטִי פִּיל עוּקִ'אֲדַ
נַא מִן שַׁאֲרֵי חַאסִידִין אֵינָא חַאסֶּאֲדַ"

סורת אל נאס – 114 : סורת בני האנוש

ביסמיללה אָ רַחֲמֹן אָ רַחִים
"קִיּוֹל אַעוּדִיּוֹ בְּרֵאבִי נֵאֵס
מֵאֲלִיקֵי נֵאֵס
אֵילֵהִי נֵאֵס
מִן שְׂאֲרִיל יִנְאֶסְנֵאֶס אֵל חֵאנְאֶס
אַלְאֲדִי יִנְאֶסְנֵאֶסוּ פִי סוּדוּרִי נֵאֵס
מִן אֵל גִּינְאֵתִי וַאֲ נֵאֵס"

(אמור : אבקש מחסה בריבון בני האנוש
מלך בני האנוש
אל בני האנוש
מרעת הלוחשים המסיתים
אלו המלחשים בלבבות בני האנוש
מהשדים ומבני האנוש)

סורת אל באקירה , איה 255 : (איאת אל כורסי)

סורת הפרה, פסוק 255 :

ביסמיללה אָ רַחֲמֹן אָ רַחִים
"אַלֵּהוּ לֹא אֵילֵא הָאֵילֵא הוּא
אַל חֵאִי אֵל קֵאִיוּם
לֹא תֵאֲחֹדוּ סִינְאֵתוֹן וַאֲלֵא נֵאִוּם
לֵהוּ מֵא פֶל סֵאמְאֵנֵאֵתִי
וַאֲ מֵא פֶל אַרְד
מֵאן דֵּה לֵאדִי נֵאֶשְׁפֵּאעוּ עֵנְדֵאֵהוּ
לֵהשְׁפִיעַ עֲלִיו
אֵילֵא בְּאִידִינִי
יַעֲלֵמוּ מֵא בִין אִידִיהִים וַמֵּא חֵאֲלֶפְהוּם
וַאֲלֵא יוּחִיטוּנֵא בְּשֵׂאִי-אֵן מִן עֲלֵמִיֵּהִי
יִשִּׁיגוּ דְּבֵר מִיִּדְעֵתוֹ
אֵילֵא בִימֵא שֵׂא
וַסִּיעֵא כּוּרְסִיהוּ אֵל סֵאמְאֵנֵאֵתִי וַאֲלֵא אַרְד
הַשְּׂמִים וְהָאֲרֶץ
וַאֲלֵא יֵאֹדוּ חִיפְדִּיּוּהוּמֵא
וַאֲ הוּא אֵל עֲאֲלִיו אֵל עֲאֲזִים"

(אללה אין אל מלבדו הוא
החי הקיים
לא ינום ולא יישן
לו מלוא השמים (גן העדן)
ומלוא הארץ
מי זה אשר יבוא בהמלצה

שלא ברשותו
יודע הוא מה
בין ידיהם ומה בעברם ולא

אלא כפי שירצה.

ומשתרע כיסאו מעל

ולא תכבד עליו הנהגתם

(הוא העליון העצום)

נא לקחת התרגום העברי בערבון מוגבל, רק לשם הבנה

אולי תחילה זה נראה למתחילים מסובך ומבלבל מאד, אבל האמת שזה ממש פשוט.

הכי מומלץ להבין בעצם את ההרכב של התפילה, את הסט, שרשרת תבנית העיקרון הבסיסי של שתי הַרְקָאעָאָת, ומכאן הכל יהיה ממש ברור וקל.

חשוב מאד פשוט לשאול ולבקש ממוסלמי שיעזור לכם בזה, אין חשש שתטריחו אותו, שכן אם הוא מוסלמי אמיתי הוא ייענה ואללה יתעלה ייתן לו שכר על כך.

כך שבעצם אותו אדם יהיה עליו להודות לכם. תודה לכם, ואנשאאללה אללה יתעלה יקבל את התפילה ממני ומכם

הפרק הנ"ל מתוך האתר : <http://webcache.googleusercontent.com>

שאלות מהותיות בחייו של המוסלמי

1. מהיכן שואב המוסלמי את עיקרי האמונה שלו?

ובכן, המוסלמי שואב את עיקרי האמונה שלו מהספר של אללה (הקוראן הקדוש) והסונה (דרכו של הנביא) המאומתת של הנביא עליו השלום, אשר לו דיבר מתוך התאוות שלו, אלא, כפי שאמר אללה: «זאת היא רק התגלות שנגלתה» (4: 53). שני המשאבים הללו, צריכים להיות מובנים לפי ההבנה של הסאחאבה (חבריו של הנביא) וממשיכי דרכם הצדיקים ושל אלו הנאמנים לאלוהים.

2. מה המוסלמים צריכים לעשות במידה והם חלוקים בנושא מסוים?

המוסלמים חייבים לפנות לחוק האסלאמי (השריעה), מפני שזה מה שהוזכר בספרו של אללה הרחמן והרחום, ובסונה של הנביא מוחמד עליו השלום. אללה ישתבח שמו אמר: «...אז אם אתם תחלקו אחד על השני בנושא מסוים, תפנו את זה לאללה והשליח שלו...» (4: 59). הנביא מוחמד עליו השלום אמר: «השארתי לכם שני דברים שאם תלכו לפיהם, לעולם לא תודחו מהדרך: ספרו של אללה, והסונה (הדרך) של הנביא שלו.»

3. איזה מהפלגים יהיה הפלג שינצל ביום תחיית המתים?

הנביא עליו השלום אמר: האומה שלי (אומת האסלאם) תהיה מפולגת ל-73 פלגים, אשר כולם יושלכו לאש הגיהנום, מלבד פלג אחד. חבריו שאלו אותו: שליח האלוהים, איזה פלג הוא הפלג הזה? הוא השיב: האחד שישען על הדרך שלי ושל חבריי. אם כך, האמת והדרך הנכונה היא הדרך של הנביא עליו השלום ושל חבריו. לכן, אם מישהו רוצה להינצל ביום הדין ומעוניין שהמעשים שלו יתקבלו אצל אללה, הוא חייב להיצמד בדבקות לדרכו של הנביא עליו השלום וחבריו, ולהימנע מכל החידושים בנושאים של הדת המקורית.

4. מה הם התנאים לכך שמעשי הצדק יתקבלו אצל אללה?

התנאים לכך שהמעשים הצודקים יתקבלו אצל אללה הם אלה:

- אמונה נכונה באללה, ושימור ה«תאוחיד» (האמונה באלוהים האחד והיחיד), שהרי אללה אינו מקבל את המעשים של עובדי האלילים.
- כוונה טהורה, על ידי עשיית מעשים טובים אך ורק למען שמו של אללה.
- הליכה אחרי הדוגמה של הנביא עליו השלום. האדם צריך לעשות את המעשים בדיוק באותו האופן שהנביא הסביר. האדם צריך לעבוד את אללה אך ורק על ידי הדרכים הספציפיות שהוצגו על ידי דת האסלאם. אם אחד מהתנאים הללו חסר, המעשים לא יתקבלו אצל אללה. אללה הרחמן והרחום אמר: «ואנחנו נפנה לכל המעשים הללו שהם עשו, ואנחנו נגרום למעשים כאלה להתפזר כמו אבק.» (25: 23)

5. כמה דרגות יש בדת האסלאם?

בדת האסלאם ישנם שלוש דרגות:

- אסלאם (התמסרות)
- אימאן (אמונה)
- איחסאן (חסידות)

6. מה זה «אסלאם»? ועל כמה עמודים ניצב האסלאם?

אסלאם זה התמסרות לאללה, על ידי אמונה באלוהים האחד והיחיד, דרך ציות לו ולמצוות שלו, והימנעות לחלוטין מכל צורה של עבודת אלילים ומעובדי האלילים.

עמודי האסלאם הם חמישה, כפי שהוזכר על ידי הנביא עליו השלום:

«האסלאם בנוי על חמישה עמודים; להעיד שאין אלוהים מלבד אללה ושמוחמד הוא השליח שלו («השהאדה»), לקיים את חמשת התפילות היומיות («סאלה»), לשלם את מס החובה לצדקה («זאקא»), לעלות לרגל לעיר מכה («חאגג»), ולצום בחודש הראמדאן («סום»)» (כך מצוטט בספרים סאחיה אל בוכרי וסאחיה מוסלים).

7. מה זה «אימאן» ועל כמה עמודים זה ניצב?

אימאן זה אמונה בלב, בדיבור ובמעשים. אימאן צומחת על ידי עשיית מעשים טובים ודועכת על ידי ביצוע חטאים. אללה אמר: «אכן, שלחנו אותך (מוחמד) כעד, וכמבשר, וכמזהיר» (8: 48). הנביא עליו השלום אמר: «אימאן מורכבת משבעים ענפים: הענף הכי גבוה הוא האמרה שאין אלוהים מלבד אללה, והנמוך ביותר הוא להסיר את הנזק מהדרך. צניעות היא גם ענף של אמונה» (מתועד בסאחיה מוסלים).

מה שתומך בעובדה הזאת היא ההתלהבות שבה מוסלמים מרגישים בעונות של המעשים הטובים כמו הראמדאן והחאג', והחולשה שהמוסלמים מרגישים כשהם מבצעים חטאים. אללה אמר: «אכן, מעשים טובים מגרשים את המעשים הרעים» (11: 114) לאימאן ישנם שישה עמודים, כפי שמוזכר במסורה של הנביא מוחמד עליו השלום: «אימאן זה להאמין באללה, במלאכים שלו, בספרים שלו, בשליחים שלו, ביום הדין, ובגורל ובמה שבא אתו לטוב ולרע.» (מצוטט בסחיה אל בוכרי)

8. מה משמעות המשפט בערבית «לא אילהא, אילא אללה»?

ההצהרה הזאת באה לקבוע שאין אף אחד אחר שראוי שיסגדו לו מלבד אללה, ולהצהיר שרק אללה ראוי שיסגדו לו.

9. האם אללה אתנו?

כן. אללה אתנו באמצעות הידע המושלם שלו, השמיעה שלו, הראיה שלו, ההגנה שלו, העובדה שהוא מקיף הכול באופן מוחלט, הכוח הכול יכול שלו והרצון האלוהי שלו. למרות זאת, אללה בעצמו אינו חלק מהבריאה שלו, ושום דבר מהבריאה שלו אינו יכול להכיל אותו.

10. האם אפשר לראות את אללה באמצעות העיניים?

המלומדים המוסלמים מסכימים על כך שלא ניתן לראות את אללה בחיים הללו, אך המאמינים יראו אותו ביום תחיית המתים ובגן העדן. אללה אמר: «ביום ההוא, יהיו פנים שיזהרו, בעודם מביטים על ריבונם.» (75: 22-23).

11. מה היא התועלת של ידיעת שמותיו ותכונותיו של אלה?

הציווי הראשון שאללה ציווה על האנשים זה להכיר את אלה. אם הם באמת יכירו את אלה, הם יעבדו אותו כפי שהוא ראוי. אלה אמר: « ותדעו שאין לאף אחד את הזכות שיעבדו אותו מלבד אלה... » (47: 190)

כשלוקחים בחשבון את הרחמים העצומים של אלה, זה מביא תקווה. כשזוכרים את העובדה שהוא מעניש את אלה שלא מציינים לו זה מחדיר פחד.

הודיה על תכונותיו כמעניק מהשפע שלו זה נותן תחושה של הכרת תודה. לכן, הכוונה בעבודת אלה דרך שמותיו ותכונותיו זה להכיר אותם היטב, הבנת משמעותו, ולפעול בהתאם.

יש תכונות אשר ראויות לשבח במידה והם נמצאות בבן אדם, כמו למשל: ידע, רחמנות וצדק.

בעוד שתכונות אחרות ראויות לגינוי, כמו למשל: אלוהות, שליטה, וגאווה.

ישנם עוד תכונות אשר ראוי לשבח עבור בני האדם לחפש ולרכוש, אך הן לעולם לא מזוהות עם אלה, כמו למשל: לשרת, להיות בעל ענווה, להשתדל, ודברים בסגנון הזה.

האנשים האהובים ביותר עבור אלה הם אלה אשר יש להם את התכונות שהוא אוהב, השנואים ביותר עבור אלה הם אלה שיש להם את התכונות שהוא שונא.

12. מה הם השמות היפים ביותר של אלה?

אלה אמר: «ולו שייכים השמות הכי יפים, אז תתפללו אליו באמצעות השמות הללו...» (7: 180)

הנביא אמר: «לאללה ישנם 99 שמות, 100 פחות אחד, וכל מי שמונה אותם ילך לגן העדן». (מוזכר בסאחית אל בוכרי וסאחית מוסלים).

מי שיבחן את הקוראן ואת הסונה המאומתת, ימנה את השמות (את המשמעויות שלהם) באופן הזה:

1. אלה: האחד אשר לו שייכת הסגידה, והוא היחיד שראוי לסגידה של

כל הבריאה שלו. כל הבריאה מתמסר, נכנעת, ומשתחוה לו, ואת כל

הסגידה ראוי עשות רק לו.

2. אר-רחמן: האחד שמכיל הכל ברחמים שלו. זה אשר עושה חסד, המלא בחמלה. זה שם שממציג את הרחמים הנרחבים אשר מכילים את כל הבריאה שלו. זה שם שמיוחד רק לו, ואסור לתת את השם הזה לאף אחד אחר.

3. אר-רחים: הרחום. זה שמרחם על המאמינים וסולח להם בחיים האלה ובעולם הבא. הוא מדריך אותם אל עבודתו והוא ייתן להם כבוד בעולם הבא בגן העדן.

4. אל-עפו-ווי: זה אשר סולחן. זה אשר מסיר את החטאים ומעלים מהם עין. הוא לא מעניש את משרתיו אפילו כשזה מגיע להם.

5. אל-ראפור: הסלחן. זה שמבטל את החטאים של משרתיו. הוא לא מעניש אותם על החטאים שלהם.

6. אל-ראפר: הסלחן מכל. שם אשר מציג את הסלחנות הגדולה ביותר של אללה כלפי המשרתים שלו אשר מבקשים את הסלחנות שלו.

7. אל-רעוף: החומל אשר מלא ברחמים. השם הזה מגיע מהמילה חמלה. זאת הרמה הגבוהה ביותר של הרחמים. הוא נותן החמלה שלו לכל הברואים בעולם הזה, ורק למאמינים בעולם הבא.

8. אל-חאלים: הארך אפיים, הפייסן, הסלחן. זה שלא ממהר להעניש את משרתיו אפילו שהוא מסוגל לעשות כך. הוא סולח להם על החטאים שלהם אם הם מבקשים את סליחתו.

9. אל-תאוואב: זה שמקבל את החוזרים בתשובה. זה הוא אשר מדריך את מי שהוא רוצה מבין המשרתים לו לחזור בתשובה, ואז גם מקבל את חזרתם בתושבה.

10. אל-סאתאר: הגונן. זה אשר גונז את החטאים של משרתיו ולא חושף אותם בפני הברואים שלו. הוא אוהב שהמשרתים שלו גונזים את

השגיאות שלהם ואת השגיאות של האחרים. הוא גם אוהב שהם מסתירים את איברייהם המוצנעים.

11. אל-ראני: העשיר, העצמאי לחלוטין, זה אשר לא תלוי באף אחד ובשום דבר. הוא לא צריך אף אחד מהברואים שלו. זה מפני שהוא והתכונות שלו מושלמים. לעומת זאת, כל הבריאה שלו תלויה בו, בטובה שלו ובעזרה שלו.

12. אל-קארים: הנדיב, החנון, האצילי. הוא זה שנותן בשפע. הוא נותן למי שהוא רוצה ומה שהוא רוצה, ולא משנה אם הם ביקשו את זה או לא. הוא סולח לאנשים וגונז את השגיאות שלהם.

13. אל-אקראם: הכי נדיב, החנון מכל, האצילי מכל. הוא נדיב באופן עצום. אין אף אחד אשר דומה לו בנדיבות שלו, וכל הדברים הטובים מגיעים ממנו. הוא מתגמל את המאמינים שלו בחסדו. הוא לא ממחר להעניש את אלה שסוטים מהדרך, והוא עורך איתם את החשבון בצדק.

14. אל-והאב: זה אשר מעניק ונותן בשפע ולא מבקש דבר בחזרה. הוא נותן ללא כל סיבה ומספק אפילו בלי שהוא התבקש לכך.

15. אל-ג'אוואד: זה אשר נותן בנדיבות, זה אשר מספק את הטוב. הוא נותן כל כך הרבה לברואים שלו מתוך הנדיבות שלו. המאמינים מקבלים את החלק הגדול יותר של חסדו ונדיבותו.

16. אל-וואדוד: האוהב. זה אשר אוהב את חבריו ומתקרב אליהם, אל ידי כך שהוא סולח להם ונותן להם מחסדו. הוא מרוצה מהם, מקבל אותם, ומקבל את מעשיהם הטובים.

17. אל-מועתי: זה אשר נותן ומספק. זה אשר נותן מה שהוא רוצה מהאוצרות שלו למי שהוא רוצה. חבריו מקבלי את החלק הטוב ביותר של האוצרות. הוא זה שנתן לכל הבריאה את החלק שלה.

18. אל-וואסיע: העצום אשר מקיף הכול. הוא כל כך עצום בהתחשב בתכונות שלו כך שאף אחד לא יכול אפילו למנות את השבחים הראויים לו. הוא עצום בתפארתו ובסמכותו, עצום בהענקת הרחמים והסלחנות שלו, ועצום בטובה ובחסד שלו.

19. אל-מוחסיין: המצויין, המשובח. זה אשר מאופיין בהצטיינות בכל הנוגע למהותו, שמותיו, תכונותיו ופעולותיו. הוא ברא את הכול באופן מושלם והוא טוב כלפי הבריאה שלו.

20. אל-ראזיק: המפרנס, זה אשר מספק פרנסה. הוא מפרנס את כל הבריאה שלו. הוא קבע את הפרנסה והאספקה שלהם אפילו לפני שהוא ברא את העולם, ולקח אחריות על פרנסתם.

21. אל-ראזאק: המפרנס, זה אשר מספק פרנסה. זה שם אשר מציין את האספקה האדירה שהוא מספק לברואים שלו. הוא מפרנס אותם אפילו לפני שהם ביקשו, והוא אפילו מפרנס אותם כשהם לא מצייתים לו.

22. אל-לאטיף: האדיב והמעודן. זה אשר יודע אפילו את כל הפרטים הכי קטנים של כל נושא ודבר. אין דבר שנסתר ממנו. הוא נותן למשרתים שלו את הדברים הטובים והמועילים בדרכים שהם אפילו לא ציפו להם.

23. אל האביר: זה אשר מודע להכל. הידע שלו מכיף את כל הדברים הנסתרים והפנימיים בדיוק כמו שהוא מקיף את הדברים החיצוניים והנגלים.

24. אל-פאתאח: הפותח. זה אשר פותח כל דבר שהוא חפץ מאוצרות ממלכתו, רחמיו ואספקתו. הוא עושה זאת בהתאם לידע ולחוכמה שלו.

25. אל-עלים: זה אשר יודע הכול, ואשר מקיף הכל בידע שלו. הידע שלו מקיף את כל הדברים החיצוניים והנסתרים, הפתוחים והסודיים, את העבר, את הווה ואת העתיד. שום דבר לא נסתר ממנו.

26. אל-בר: הצדיק הגדול מכולם, אשר אין דומה לו בצדיקות ובאדיבות. זה אשר נותן בנדיבות ו«ביד רחבה» מהשפע שלו לברואים שלו. אין מי שיכול למנות את כל השפע והחסד שהוא מעניק. הוא מקיים את הבטחותיו, סולח למשרתיו, מגן עליהם ותומך בהם. הוא מקבל את המעט שהם נותנים וגורם לזה לצמוח ולשגשג.

27. אל-האקים: החכם. זה אשר מניח כל דבר במקום הנכון. אין שום טעות או חוסר שלמות בסדר שהוא עושה.

28. אל-האקאם: השופט, השליט והמחוקק. זה אשר שופט בין הברואים שלו בצדק ולא רודה באף אחד. הוא הוריד את הספר שלו (הקוראן הקדוש) כדי לפסוק בין הברואים שלו.

29. אל-שאקיר: זה אשר מעניק את התגמול בעד הטוב. הוא מכיר התודה. הוא זה אשר מרעיף שבחים אל אלה אשר מצייתים לו. הוא מתגמל אותם על מעשיהם הטובים אפילו אם הם לא היו מעשים רבים. הוא מתגמל את אלה אשר מודים לו על חסדו על ידי כך שהוא נותן להם עוד שפע בעולם הזה וגם בעולם הבא.

30. אל-שאקור: זה אשר מאפשר לכמות הקטנה של המעשים לצמוח, ומכפיל עוד ועוד את התגמול של משרתיו. הוא מעריך את משרתיו על ידי כך שהוא מתגמל אותם בעבור כך שהם מודים לו ועל ידי שהוא מקבל את מעשי הפולחן שלהם.

31. אל-ג-אמיל: היפה. זה אשר יפה בהקשר למהות שלו, לשמות שלו, לתכונות ולמעשים שלו, וכל היופי שבבריאה שלו מגיע ממנו.

32. אל-מאג'ד: רב הפאר והתפארת. לו שייכים הגאווה, הכבוד, העוצמה, והשגב שבשמיים ובארץ.

33. אל-וואלי: השומר, הפטרוני, העוזר. זה אשר משגיח על כל העניינים של הברואים שלו ומסדר הכול לפי רצונו. הוא המגן והעוזר של חביביו.

34. אל-האמיד: זה אשר ראוי לכל השבחים. הוא זה שראוי לשבחים בעבור שמותיו, תכונותיו ומעשיו. הוא זה אשר ראוי להודות לו גם בזמנים טובים וגם בזמנים הפחות הטובים. הוא זה אשר ראו לכך שתמיד יודו לו מפאת כבודם של תכונותיו.

35. אל-מאוולה: האדון, המלך, המאסטר, התומך והעוזר.

36. אל-נסיר: זה אשר מעניק ניצחון למי שהוא רוצה. אף אחד לא יכול להביס את זה אשר לו הוא עוזר, ואף אחד לא יכול לעזור למי שהוא נוטש.

37. אל-סמיע: זה אשר שומע הכל. השמיעה שלו מקיפה את כל מה שגלוי ואת כל מה שנסתר, והוא שומע כל דבר גם אם הוא רועש או שקט. הוא זה אשר עונה לאלה אשר קוראים לו.

38. אל-באסיר: זה אשר רואה הכל. הראייה שלו מקיפה את כל העולמות הנראים והבלתי נראים, את כל מה שנגלה ונסתר, כל מה שגדול או קטן.

39. אל-שהיד: העד, המעיד. הוא זה אשר משגיח על הבריאה שלו. הוא מעיד על עצמו שאין אף אחד אשר ראוי לסגידה מלבדו, ושזה הוא אשר מקיים את כל הבריאה בצדק. הוא העד של המאמינים, של השליחים ושל המלאכים, והוא מעיד על כך שהאם כנים ואמתיים באמונה שלהם ובסגידה שלהם.

40. אל-ראקיב: זה אשר משגיח על המשרתים שלו ומונה את המעשים שלהם. אין אפילו מבט חטוף או מחשבה אחת אשר עוברת בלי שהוא יודע את זה.

41. אל-ראפיק: זה אשר מתנהג בחמלה וכבוד כלפי הברואים שלו. הוא, הנשגב והסבלני, ובאופן הדרגתי בורא ומסדר את הבריאה. הוא מתנהג אל המשרתים שלו באדיבות ובסלחנות, והוא לא מעמיס עליהם יותר ממה שהם יכולים לשאת. הוא הנשגב, אוהב את המשרתים שלו.

42. אל-קאריב: זה אשר קרוב לכולם באמצעות הידע והכוח שלו. הוא קרוב למאמינים שלו באמצעות האדיבות והרחמים שלו. עם כל זה, הוא עדיין מעל כס מלכותו ואינו מתערבב עם הבריאה שלו.

43. אל-מוגיב: זה אשר עונה בחכמה וידע לאלה לתפילות של אלה אשר קוראים לו.

44. אל-מוקיט: זה אשר יצר את האספקה והפרנסה ולקח אחריות להביא אותם לברואים שלו. הוא משמר את הפרנסה והמעשים של הברואים שלו ושומר שהם לא ידעכו.

45. אל-האסיב: זה אשר מספיק למאמינים שלו בכל הנושאים והתחומים שמדאיגים אותם בנוגע לעולם הזה והעולם הבא. המאמינים זוכים לתמיכה הכי גדולה שלו, והוא יקרא להם ולכולם לתת את הדין על המעשים בעולם הזה.

46. אל-מומין: הוא זה אשר מאשר את האמת של השליחים שלו ושל החסידים שלהם על ידי כך שהוא מעיד על כך שהם צודקים ואף מספק להם הוכחות לכך. כל הביטחון בעולם הזה ובעולם הבא הם ממנו. הוא יעניק ביטחון למאמינים וישמור עליהם מדיכוי, עונש, או אימה ביום הדין.

47. אל-מאנאן: זה אשר מעניק עוד ועוד לברואים שלו.

48. אל-טאיאב: הטוב והטהור. זה אשר טהור וחופשי מכל חוסר שלמות ושגיאה. הוא מושלם בכל המובנים ועושה כל כך הרבה למען הברואים שלו. הוא מקבל מהמעשים שלהם רק את מה שטוב, מותר, ובאמת מוקדש רק לו.

49. אל-שאפי: המרפא, זה אשר מעניק בריאות. הוא אשר מרפא את הלב ואת הגוף מכל מדווה. אין תרופה בידי משרתיו מלבד מה שהוא אפשר להם. הריפוי עצמו נמצא אך ורק אצלו.

50. אל-תאפיז: המגן, השומר, המשמר. זה הוא אשר שומר את המאמינים ואת המעשים שלהם מתוך האדיבות שלו. הוא משגיח על הברואים שלו ומגן עליהם באמצעות הכוח שלו.

51. אל-וואקיל: הנאמן, זה שאפשר לסמוך עליו, האמין. הוא לקח על עצמו את האחריות לסדר את כל העניינים של כל העולמות. הוא אחראי להביא את הבריאה שלו לכדי קיום ולספק לפרנס אותם. המאמינים נשענים עליו לפני כל דבר שהם עושים. הם מבקשים את עזרתו כשהם רוצים עושר, ומוודים לו לאחר שהם מצליחים. והם מרוצים ממה שהוא נתן להם לאחר שהוא בחן אותם.

52. אל-חאלאק: זה אשר בורא. שם אשר מתאר את אללה כזה אשר בורא בשפע. הוא הנשגב אשר ממשיך לברוא עוד ועוד.

53. אל-חאלק: הבורא, זה אשר ברא את כל מה שנברא באופן כזה שמעולם לא נעשה קודם לכן.

54. אל-בארי: זה אשר הביא לכדי קיום את כל מה שהוא רצה מתוך הבריאה שלו.

55. אל-מוסאוואר: זה אשר עיצב את הבריאה שלו בדרך שבה הוא בחר, בהתאם לידע, לחכמה, ולרחמים שלו.

56. אל-ראב: האדון, המאסטר. הוא זה אשר מעניק לברואים שלו מחסדו ומהשפע שלו. הוא הבורא של הכל, האדון של הכל, הריבון של הכל.

57. אל-עד'ים: העצום. הוא גדול יותר מכל דבר בפרט ומהכול ביחד, במהותו, בשמותיו ותכונותיו. זאת אחת הסיבות שכל הבריאה חייבת לשבח ולרומם אותו. הם חייבים לפאר את המצוות והאיסורים שלו.

58. אל-קאהיר: הדומיננטי אשר לא ניתן לעמוד בפניו. הוא זה אשר הכניע את המשרתים שלו, שיעבד את הבריאה שלו, והוא מעל הכול. הוא זה אשר לא ניתן לעמוד בפניו, אשר אליו כולם פונים, ולפניו יושפלו כל המבטים.

59. אל-קאהר: הכובש, המכניע. זה דומה לאל-קאהיר, אך במובן רחב יותר ובעצמה גדולה יותר.

60. אל-מוהאיימין: השומר, המשמר, אשר משגיח תמיד. הוא אשר מקיים את הכל, והוא זה אשר משגיח על הכל, משמר ומקיף את הכל.

61. אל-עזיז: הכל יכול. זה אשר כל האספקטים של הכוח והכבוד שייכים לו. הוא כל כך חזק ועצמתי שאין מישהו שיכול לגבור עליו, ושהוא לא צריך אף אחד, וששום דבר לא נע בלי הרשות שלו.

62. אל-גאבאר: זה הוא שרצונו מוגשם ומתממש. כל הבריאה נמצאת תחת כוחו, וכל הבריאה מתמסרת לגדולה שלו והולכת בעקבות החוקים שלו. הוא מרפא את הלב השבור, מעשיר את העני, הופך את הקושי לקל יותר, ומרפא את החולה.

63. אל-מותאקאביר: העליון. הוא הוא האדיר, והוא מעל ומעבר לכל פגם או אי שלמות, מעל ומעבר לכל הרוע והרודנות של משרתיו. הוא מכניע את משרתיו הגאים. הוא מתואר כישות העליונה, וכל מי שטוען להיות במקומו מוענש ונשבר.

64. אל-קאביר: האדיר. זה האדיר בהתחשב במהותו, תכונותיו ופעולותיו. אין שום דבר גדול יותר ממנו, וכל דבר אחר קטן יותר ממנו בגדולה ובנשגבות.

65. אל-חאיי: הצנוע. זה אשר צנוע באופן שראוי לו. הצניעות שלו היא צניעות של נדיבות, טוב ואצילות.

66. אל-חיי: החי. זה אשר חי לנצח. זה אשר יש לו חיים מתמשכים, ללא התחלה וללא סוף. כל סוגי החיים אשר מתקיימים, קיימים בזכות החיים שלו.

67. אל-קאיוס: הקיים. זה אשר מקיים את עצמו ואת כולם. הוא מקיים הכל, ואינו זקוק לדבר מהבריאה שלו. הוא המקיים את כל מה שבשמיים ובארץ, וכולם צריכים אותו.

68. אל-ווארית: היורש של הכול. הוא האחד שממשיך להתקיים גם אחרי שהברואים מתכלים. הכול שב אליו לאחר שהזמן שלהם נגמר. כל מה שבידנו זה אשראי שישוב יום אחד לבעלים שלו: אללה.

69. אל-דאיאן: השליט, השולט. זה אשר כל הבריאה נכנעת ומתמסר לו. הוא מתגמל את המשרתים שלו בעבור המעשים שלהם. אם המעשים טובים, הוא מתגמל אותם ומכפיל את התגמול שלהם עוד ועוד. אם המעשים רעים, או שהוא מעניש אותם או שהוא סולח להם.

70. אל-מליק: המלך, הריבון. זה הוא אשר מכוון את כל ענייני היקום באמצעו הפקודות שלו, האיסורים שלו והכיבושים שלו. הוא מנהל את העניינים של הברואים שלו. לאף אחד אין זכות עליו או על השליטה והניהול שלו.

71. אל מאליק: המולך. לו היה שייך הכול כשהוא ברא הכול, ולו יהיה שייך הכול כשיגיע כל דבר אל קיצו.

72. מאליק אול-מולק: מלך כל המלכויות, ריבון כל מה שבשמיים וכל מה שבארץ.

73. אל-סובוח: המהולל, ללא דופי, ללא פגם, מפני שהתכונות שלו והיופי שלו שלמים ומושלמים.

74. אל-קודוס: הקדוש והנשגב, אשר אין בו דופי, ואין בו פגם. הוא היחיד שמתואר בתכונות מושלמות, ושום דבר לא יכול להשתוות לו.

75. אל-סלאם: השלום. כל השלום בעולם הזה ובעולם הבא מגיעים ממנו.

76. אל-חאק: האמת. זה אשר אין ספק לגביו, לא לגבי שמותיו ולא לגבי תכונותיו, ולא לגבי העובדה שהוא אחד ויחיד. רק הוא ראוי שיעבדו אותו.

77. אל-מובין: הברור. זה אשר היחידות שלו, החכמה

והרחמים שלו, ברורים לחלוטין ונמצאים מעבר לכל ספק. הוא הבהיר את הדרך של האור ואת הדרך של החושך.

78. אל-קאווי: החזק, בעל העוצמה הגדולה ביותר.

79. אל-מאטין: היציב. הוא בעל העוצמה והיכולת המוחלטות, אשר לפני ואחרי כל מעשה שלו הוא לעולם לא מתעייף ולעולם לא חווה קושי.

80. אל-קדיר: הכול יכול. זה אשר יכול לעשות כל דבר, ואין שום דבר בשמיים או בארץ שהוא בלתי אפשרי עבורו.

81. אל-קאדיר: כמו אל-קדיר, אך במובן רחב יותר ובעל הוד גדול יותר.

82. אל-מוקטאדיר: זה אשר יכול להביא לכדי קיום ולברוא וליצור כל דבר שהוא רוצה ללא כל גבול או מגבלה.

83. אל-עלי: העליון, הרם והנישא. זה אשר כל הגדולה והרוממות במעמד, בכוח, בשלטון, ובמהות, שייכים לו. הכל נמצא תחת השליטה שלו ותחת הסמכות שלו, ואין שום דבר שנמצא מעליו, אפילו לא לרגע אחד.

84. אל-מותאעל: הנשגב. זה אשר הכול נמצא תחת שלטונו וסמכותו, והוא לעולם לא נמצא תחת שלטון או סמכות של אף אחד אחר.

85. אל-מוקאדים: המקדם. זה אשר מקדם את הדברים אל המקום ואל המסלול שלהם, בהתאם לרצון ולחוכמה שלו. הוא מעדיף חלקים כאלה ואחרים מהברואים שלו על פני אחרים, בהתאם לידע ולחסד שלו.

86. אל-מואחיר: זה אשר מונע מדברים להתקדם על פי רצונו, ואשר מציב דברים במקומם ולא מאפשר להם לנוע, וזאת בהתאם לרצונו

ולחכמתו ולידע הנשגב שלו. כמו כן, הוא מתאחר בכוונה להעניש את משרתיו, במטרה שהם אולי ישובו אליו בתשובה.

87. אל-מוסעיר: זה אשר קובע את הערך של הכל. הוא מרים את הערך של דבר אחד ומפחית את הערך של דבר אחר, וכל זה בהתאם לרצון, לחוכמה, ולידע שלו.

88. אל-קאביד: זה אשר לוקח את הנשמות של מי שהוא רוצה, והוא גם מונע את הפרנסה ממי שהוא רוצה.

89. אל-באסיט: האצילי, הנדיב והתורם. זה אשר נותן מה שהוא רוצה למי שהוא רוצה מתוך הנדיבות והרחמים שלו.

90. אל-אוואל: הראשון. זה אשר לא היה שום דבר לפניו, ואשר אין התחלה לקיום שלו.

91. אל-אחיר: האחרון. זה אשר אין שום דבר אחריו, ואשר אין קץ לקיום שלו, והוא זה שימשיך להתקיים לגם לאחר שכל השאר יחדלו מלהתקיים.

92. אל-זהיר: המנצח המוחלט. זה אשר נישא מעל הכל, ושום דבר לא נישא מעליו. הוא מקיף את הכל, ושום דבר לא מקיף אותו. הוא אשר שולט בכל, ושום דבר לא שולט בו.

93. אל-באטין: הנסתר. הוא נסתר מעיניהם של הברואים שלו בעולם הזה, וזה בלתי אפשרי לחלוטין לראות אותו בעולם הזה.

94. אל-וויטר: האחד שאין עוד דומה לו.

95. אל-סייד: האדון. הוא האדון של הכל ושל כולם.

96. אל-סאמאד: המושלם הנצחי. זה אשר כל הבריאה נשענת עליו, ואשר שום דבר לא יכול להתקיים אפילו לרגע אחד בלעדיו. הוא היה לפני הכל, והוא יהיה אחרי הכל. הוא מעולם לא נולד ולעולם לא ימות.

97. אל-אחאד: האחד. אין שום דבר בכל היקום שדומה לו, ואין שום דבר מעבר ליקום שדומה לו. הוא אחד ויחיד בכל מובן ובכל אופן ובכל צורה ובכל משמעות. לא היה כמוהו, ולא יהיה כמוהו.

98. אל וואחיד: היחיד. כמו השם הקודם.

99. אל-אילאה: האלוה, האלוהים, האלוהות, הוא האחד והיחיד שבאמת ראוי לסגידה ובאמת ראוי שיעבדו אותו.

כאשר מונים את השמות הללו, ישנם 3 רמות:

1. להכיר אותם ואת הביטוי שלהם.
2. להבין את המשמעות שלהם ואת מה שהם מציינים. למשל, לדעת שאללה הוא אל-חאקים (החכם), ולכן המוסלמים מביאים את כל העניינים שלהם לפני אללה, שהרי הכול מתקיים בהתאם לחכמה שלו. דוגמה נוספת, לדעת למשל שאללה הוא אל-קודוס (הקדוש), ולכן המוסלמים מאמינים שהוא מושלם לחלוטין.
3. לקרוא לאללה בשמות הללו, וזה נעשה בשתי דרכים: הדרך האחת היא לשבח ולהלל ולעבוד את אללה בהתאם לשמות שללו. הדרך השנייה היא להתפלל אליו ולבקש ממנו דברים בהתאם לשמות הללו.

13. מה ההבדל בין שמותיו של אללה לבין התכונות שלו?

גם שמותיו וגם תכונות של אללה מתאפיינים בכך שזה מותר לחפש מחסה בהם ולהישבע בהם. אך עם זאת, ישנם כמה הבדלים ביניהם, וחלק מההבדלים הם אלו:

א. זה מותר להתפלל לאללה, תוך כדי שימוש בשמות שלו, וזה גם מותר לקרוא לבן אדם «עבדו שלו (אחד השמות)», אך אסור לעשות זאת עם התכונות שלו. כך למשל, אפשר לקרוא לבן אדם «עבד אל-קארים» (העבד של הנדיב) אך אסור לקרוא לו «עבד אל-קאראם» (העבד של

הנדיבות). כמו כן, אפשר למשל לקרוא לאללה בתפילה במילים כמו < הנדיב מכל!> אך לא <הנדיבות של אללה!>.

ב. אפשר להפיק תכונות משמותיו של אללה, אך אסור להפיק שמות מתכונותיו של אללה. כך למשל, אפשר להפיק את התכונה <רחמה> (רחמים) משמו <אל-רחמן> (הרחמן), אך לא ניתן להפיק את השם <אל-מוסתאווי> (זה אשר עולה, או זה אשר מתייצב) מהתכונה שלו <אל-איסתיווא (עלייה מעל משהו, התייצבות על משהו, כפי שכתוב בקוראן הקדוש שהוא התייצב מעל כס מלכותו לאחר ששת ימי הבריאה).> ג. לא ניתן להפיק שמות מפעולותיו של אללה. כך למשל, אי אפשר להפיק את השם <אל-ראדיב> (הכועס) בהתבסס על כך שאללה כועס לפעמים. לעומת זאת, בהחלט אפשר להפיק תכונות מהפעולות שלו, וכך לאשר למשל שאחת התכונות של אללה היא <ראדב> (כעס), בהתחשב בעובדה שהוא כועס לפעמים.

14. מה היא האמונה במלאכים?

משמעות האמונה במלאכים היא להאמין שהמלאכים אכן קיימים, ושאללה ברא אותם בשביל שהם יעבדו אותו ויוציאו אל הפועל את הפקודות שלו, כפי שהוא אמר <...הם משרתים מכובדים. הם אינם יכולים להקדים אותו במילה, והם תמיד עושים מה שהוא מצווה.> (26: 21-27)

האמונה במלאכים כוללת:

א. אמונה בעצם קיומם.

ב. אמונה בכל אלה שקיבלנו את השמות שלהם (כמו למשל המלאך גבריאל)

ג. להאמין בכל מה שנאמר לנו בנוגע לתכונות שלהם.

ד. להאמין בכל מה שנאמר לנו בנוגע לתפקידים שלהם (כמו למשל מלאך המוות)

15. מה זה הקוראן הקדוש?

הקוראן הוא דבר האלוהים, וכאשר קוראים אותו זה מעשה של עבודת האל. אללה באמת הקריא את הקוראן כפי שהוא, עם כל האותיות והצלילים שבו, אשר המלאך גבריאל שמע ממנו ואז העביר אותם אל

הנביא מוחמד עליו השלום. בדומה לקוראן, גם כל כתבי הקודש אשר ניתנו לאנושות הם דברי האלוהים (הכוונה לכתבי הקודש המקוריים לפני שהם סולפו ושונו על ידי בני אדם, כמו למשל התורה שניתנה למשה ולאחר מכן שונתה, כמו הבשורה שניתנה לישוע ולאחר מכן שונתה וכו').

16. האם אנחנו יכולים להסתדר אך ורק עם הקוראן הקדוש, בלי צורך בסונה של הנביא מוחמד עליו השלום?

זה אסור, מפני שאללה ציווה אותנו בקוראן הקדוש ללכת בעקבות הסונה של הנביא מוחמד עליו השלום. אללה אמר: «ומה שהשליח נתן לכם, תיקחו. ומה שהוא אסר עליכם, מזה תמנעו.» (7: 59) הסונה נגלתה אל השליח כהסבר של הקוראן, שהרי אנחנו לא יכולים להכיר את כל הפרטים של הדת, כמו למשל הדרך שבא מתפללים או צמים, בלי הסונה. הנביא עליו השלום אמר: «אכן, ניתן לי הקוראן ועם זה עוד משהו דומה (הסונה). אכן, קיים חשש שיבוא היום שבו אדם אשר מילא את הכרס שלו, בעודו יושב על הספה, יגיד: «בואו ניקח רק את הקוראן. נתיר את מה שנמצא בו מותר, ונאסור את מה שנמצא בו אסור.» (מצוטט אצל אחמד איבן חנבל ואצל אבו-דאוד).

17. מה היא האמונה בשליחים?

האמונה בשליחים היא אמונה בכך שאללה שלח לכל אומה שליחים מקרובם (מהאומה שלהם, מהשבט שלהם, מהגזע שלהם, וכו'), כדי שיקראו לאנשים לעבוד אך ורק את אללה, ולא לעבוד אלילים כאלה ואחרים.

בנוסף, האמונה בשליחים כוללת את האמונה שהם כולם היו צדיקים דוברי אמת, אמינים, ישרים, כנים, מודרכים בדרך הישרה, נאמנים, ושהם אכן באו להדריך אחרים בדרך הישר.

האמונה בשליחים גם כוללת את האמונה שהשליחים אכן עשו את המוטל עליהם, והם אכן העבירו אל האנשים את המסר האלוהי. האמונה מכילה גם את האמונה שהם הכי טובים בבריאה, ושהם מעולם לא עבדו אלילים מאז שהם נולדו ועד שהם מתו.

18. איזה סוגים של שתדלנות תהיה ביום תחיית המתים?

ישנם הרבה סוגים של שתדלנות שיהיו ביום תחיית המתים, והשתדלנות הכי מפוארת תהיה השתדלנות הגדולה מכל, אשר בה יעמדו כל האנשים במשך 50,000 שנים וימתינו למשפט שלהם.

בסוג השתדלנות הזה, הנביא מוחמד עליו השלום ישתדל למען האנשים ויבקש מאללה שייתן למשפט להתחיל. השתדלנות הזאת היא פריבילגיה אשר ניתנה באופן בלעדי למנהיג שלנו, הנביא מוחמד עליו השלום, וזה מה שנקרא «הדרגה הראויה לשבח» (אל-מאקאם אל-מחמוד), אשר הובטחה לו.

סוג נוסף של שתדלנות היא פתיחת שערי גן העדן. האדם הראשון שיבקש שהשערים יפתחו הוא הנביא שלנו, מוחמד עליו השלום (אשר יכנס לשם ראשון), והאומה הראשונה שתיכנס תהיה האומה שלו.

עוד סוג של שתדלנות תהיה בעבור קבוצות מסוימות של אנשים אשר צוו להישלח לגיהינום, אך לבסוף הם לא ילכו לשם.

הסוג הרביעי של השתדלנות היא בעבור מונותאיסטים לא צייתניים (אשר האמינו באלוהים האחד והיחיד, אך לא הלכו לפי הדת שהוא בחר, שהיא האסלאם), ואשר נכנסו לגיהינום, והשתדלנות תהיה על מנת שהם יוצאו משם.

סוג אחר של שתדלנות תהיה כדי להעלות בדרגות אנשים מסוימים מאנשי גן העדן.

הסוג השלישי, הרביעי, והחמישי, לא בלעדיים לנביא שלנו מוחמד עליו השלום, אך הוא יהיה הראשון שהם יוענקו לו. לאחריו זה יינתן לנביאים האחרים, למלאכים, לצדיקים ולקדושים המעונים.

הסוג השישי של השתדלנות תהיה בעבור קבוצות מסוימות של אנשים, במטרה שהם יכנסו לגן עדן בלי משפט.

הסוג השביעי של השתדלנות יהיה להפחית את העונש (בגיהינום) של אנשים מסוימים של האמינו. למשל, זאת השתדלנות של הנביא מוחמד עליו השלום, למען הדוד שלו, אבו-טאליב.

לאחר מכן, בחסדו ורחמיו של אללה, וללא כל שתדלנות מצד אף אחד, מספר עצום של אנשים אשר ידוע רק לאללה, ואשר מתו ללא אמונה במונותאיזם, יוצאו מהגיהינום ויוכנסו לגן עדן.

19. האם זה מותר לבקש עזרה ולהשתדל למען אלה שעדיין בחיים?

- בוודאי שזה מותר. האסלאם מעודד את המוסלמים לעזור לאחרים, כפי שאללה בעצמו אמר: «ותשתפו פעול בצדק וצדקה» (2: 6).
- הנביא עליו השלום אמר: «אללה עוזר למוסלמי כל עוד שהמוסלמי עוזר לאח שלו». (מתועד בסאחיח מוסלים)
- באשר לשתדלנות, הגמול עבור זה הוא עצום. הכוונה בשתדלנות היא להיות כמתווך. אללה אמר: «זה אשר מתווך למטרה טובה, יתוגמל בחלק מהמענק הטוב». (4: 85)
- הנביא אמר: «תבקשו למען אחרים, ותקבלו בעצמם את הגמול הטוב» (מצוטט בסחיח אל-בוכרי). יחד עם זאת, ישנם כמה תנאים שצריכים לעמוד בהם על מנת ששתדלנות כזאת תהיה מותרת.
- א. זה אשר ממנו מבקשים את העזרה, חייב להיות חי, מפני שלבקש עזרה מהמתים זה להתפלל אליהם, והרי שהם לא יכולים להקשיב לתפילות שלכם. אללה אמר: «ואלה, אשר אתם מזמנים ולהם אתם קוראים במקומו (במקום אללה), אין להם בעלות אפילו על גרגר קטן. אם אתם קוראים להם ומזמנים אותם, הם לא שומעים את הזימון שלכם, וגם אם הם יכלו לשמוע אתכם, הם לא יכלו להעניק לכם את מבוקשכם».
- (13: 35-15) הרי, איך יכול אדם להתפלל אל המת, בעוד שהמת בעצמו זקוק לכך שהחיים יתפללו עבורו? המת לא יכול יותר לבצע שום דבר ולא להרוויח גמול, מלבד התגמול שממשיך להגיע אליו בעיקר באמצעות התפילות של אלה אשר נמצאים בחיים. הנביא עליו השלום אמר:
- «כאשר אדם מת, המעשים שלו גם מתים, מלבד שלוש סוגים של מעשים: מתן צדקה, ידע מועיל, וילד צדיק שממשיך להתפלל עבורו.» (מתועד בסאחיח מוסלים).
- ב. השפה בה משתמשים בעת שמתפללים עבור אדם אחר, צריכה להיות מובנת.
- ג. האדם שממנו מבקשים את עזרתו ושתדלנותו עבורנו, חייב להיות נוכח, או שחייבים לבקש ממנו בדרך מקובלת, כמו למשל בכתב או בדיבור (אחרת זה יהיה כמו להתפלל אליו, וזאת עבודת אלילים).
- ד. הדבר אשר מבקשים חייו להיות ביכולתו של המתווך.
- ה. זה צריך להיות מוגבל לדברים שקשורים לעולם הזה.
- ו. זה צריך להיות מוגבל רק לדברים מותרים, ולא לדברים אסורים.

20. כמה סוגים של טאוואסול (חתירה להתקרב לאללה) יש?

ישנם שני סוגים של טאוואסול, אלה אשר מותרים ואלה שאסורים. הסוג המותר בא לידי ביטוי בשלושה דרכים:

א. לזמן את אללה על ידי הזכרת השמות והתכונות שלו.

ב. לזמן את אללה על ידי הזכרת המעשים הטובים שעשינו.

ג. לבקש ממוסלמי צדיק, שחי ונוכח, שיתפלל עבורנו, בתקווה שהתפילה שלו תתקבל.

הסוג האסור בא לידי ביטוי בשני דרכים:

א. לבקש מאללה באמצעות זכותו של הנביא או של אדם אחר. כמו למשל

שאנשים אומרים: «יَا אَللّٰه، اِنِّیْ مَبْكُشْ مِمْدَ بَزُوکَتِیْ سَلِ النَّبِیِّ، اَوْ

بَزُوکَتِیْ سَلِ حُوْسِیِّیْنَ» ודברים בסגנון. אין ספק שהזכות של הנביא עליו

השלום היא גדולה אצל אללה, וגם זכותם של הצדיקים. אף על פי כן,

חבריו של הנביא, אשר היו באמת דבקים בעשיית מעשים טובים, לא ניסו

להתקרב לאללה באמצעות תפילה בשמו או זכותו של הנביא, אפילו

כאשר הם סבלו מבעיות, ואפילו שהקבר שלו היה בשליטתם. במקום זה,

הם ביקשו את תפילתו של אל-עאבס, שהרי הוא עדיין היה בחיים.

ב. לבקש מאללה לספק לנו מה שאנחנו צריכים על ידי שבועות בשמו של

הנביא או של אדם כזה או אחר. כמו למשל «יَا אَللّٰه، اِنِّیْ מَبْكُשْ מِمْدَ

בשמו של עבד אל-קאדר ג'אילאני» (או בשמו של כל אדם אחר), או

למשל «בזכותו של הנביא מוחמד!». זה אסור, מפני ששבוע בשמו של

ברוא אחר על מנת להפציר בברוא אחר זה אסור. הכי גרוע זה להשתמש

בשמו של אחד מהברואים בשביל להפציר בבורא. יותר מזה, גם לאנשים

הכי צייתניים אין שום זכות על הבורא.

21: מה היא האמונה ביום האחרון?

אמונה ביום האחרון, פירושה להאמין בוודאות שהיום האחרון יגיע, וכך

גם להאמין בכל מה שמתרחש לאחר המוות, כמו למשל: חיבוט הקבר,

התענוג והעונש. התקיעה בשופר. תחיית כל האנושות לתת דין וחשבון

לבורא, פרישת מגילות המעשים, הצבת המאזניים שישקלו את המעשים

של כל אחד, הגשר אשר נמצא מעל אשר הגיהנום ואשר אותו כולם

חייבים לחצות. האגם שממנו חסידיו של הנביא עליו השלום ישתו.

השתדלנות של הנביא למען הבריאה בכלל ולמען האומה שלו בפרט.

המעבר לגן העדן או לגיהנום.

22. מה הם הסימנים הגדולים לבואה של השעה (ממש לקראת יום הדין)?

הנביא עליו השלום אמר : «זה לא יגיע עד שתראו 10 סימנים, והם :

א.העשן.

ב.משיח השקר.

ג.החיה.

ד.זריחת השמש במערב.

ה.החזרה של ישוע בן מרים.

ו.גוג ומאגוג.

ז.מפולת הרים שתתרחש במזרח.

ח.מפולת הרים שתתרחש במערב.

ט. מפולת הרים שתתרחש בחצאי האי ערב.

י.אש, אשר תגיע מתימן, ואשר תידחף את האנשים אל מקום ההתאספות.» (מתועד בסחיח מוסלים)

23. מה הוא המבחן הגדול ביותר עבור האנושות?

הנביא עליו השלום אמר : «מזמן בריאתו של אדם (האדם הראשון) ועד להגעתה של השעה (יום הדין), לא יהיה מבחן גדול יותר מאשר משיח השקר» (מתועד בסאחיח מוסלים).

הוא אדם אנושי, אשר יופיע באחרית הימים. המילה «כופר» תהיה רשומה לו בין העיניים, כל המאמינים יוכלו לראות את זה. תהיה לו עין אחת, בעוד שעינו הימנית תראה כמו ענב. הוא בהתחלה יטען שהוא צדיק, אחר כך הוא יטען שהוא נביא, ובסוף הוא יטען שהוא אלוהים. הוא יבוא לאנשים מסוימים ויקרא להם, והם יתכחשו לו וידחו את הטענות שלו. הממון שלהם ילך אחריו והם יתעוררו בבוקר ויגלו שלא נותר להם דבר. הוא יקרא לאנשים אחרים, והם יענו לקריאתו, והם יגידו שהוא דובר אמת. הוא יצוו על השמיים להוריד גשם והוא יצוו על האדמה להצמיח ירק, והשמיים והארץ יעשו כמצוותו. הוא יגיע עם אש ומים : המים שלו הם אש והאש שלו היא מים. כל מאמין יצטרך לבקש מחסה באללה מפני המבחן הזה בסוף כל תפילה, ולקרוא את הפסוקים הפותחים של סורת אל-קאהף במידה והוא חי לחזות במבחן הזה. עדיף

למאמין שלו יפגוש אותו, ועדיף לפחד מהמפגש איתו, מפני שהנביא עליו השלום אמר לנו לעשות כך: «כל מי ששומע על משיח השקר, צריך להתרחק ממנו. אני נשבע באללה, שיבואו אליו אנשים שחושבים שהם מאמינים, אך הם יגמרו בכך שהם יהפכו לחסידים שלו בגלל הספק הגדול שהוא הולך ליצור» (מתועד אצל אבו דאוד). משיח השקר יישאר על פני האדמה למשך 40 ימים: יום שיהיה כמו שנה, יום שיהיה כמו חודש, יום שיהיה כמו שבוע, ושאר הימים יהיו כמו ימים רגילים. הוא גם יתהלך על כל פני האדמה מלבד מכה מדינה, ולבסוף ישוע בן מרים ישוב ויקטול אותו.

24. האם גן העדן והגיהנום קיימים עכשיו?

כן, בוודאי. גן העדן והגיהנום נבראו על ידי אללה עוד לפני שהמין האנושי נברא. גן העדן והגיהנום הם נצחיים, ולעולם לא יחדלו מלהתקיים. בחסדו, אללה ברא אנשים שיכנסו לגן העדן, ובמידת הצדק שלו הוא ברא אנשים שיכנסו לאש הגיהנום.

25.מה הכוונה באמונה בגורל?

אמונה בגורל היא אמונה שלמה בכך שכל הטוב וכל הרע קורים ברשותו של אללה, ושאללה עושה כרצונו. הנביא אמר: «אם אללה היה מעניש את כל מי שבשמיים ובארץ, הוא היה עושה את זה וזה לא היה הופך אותו לפחות צודק כלפיהם. ואם הוא היה מתייחס אליהם ברחמים, הרחמים היו הרבה יותר טובים עבורם מאשר המעשים שלהם. אם הוצאת למען אללה זהב בגודל הר, הוא לא יקבל את זה ממך אם לא האמנת בגורל, ואם לא האמנת שכל מה שקורה לך לעולם לא היה יכול לעבור אותך, ומה שעבר אותך לעולם לא יכול היה לקרות לך. אם היית מת באמונה שונה מזאת, היית נכנס לאש הגיהנום.» (מתועד אצל אחמד).

האמונה בגורל כוללת 4 דברים:

- א. להאמין שאללה ידוע הכול, עד לפרטים הכי קטנים.
- ב. להאמין שאללה כתב הכול בספר שלו, כפי שאמר הנביא עליו השלום: «אללה כתב את מידותיהם של הברואים, חמשת אלפים שנה לפני שהוא ברא את השמיים ואת הארץ» (מתועד בסאח'ח מוסלים)

ג. להאמין שרצונו של אללה יתרחש וששום דבר לא יכול למנוע את זה, ולהאמין ביכולתו המוחלטת וששום דבר לא נופל מיכולתו.
ד. להאמין שאללה הוא היחיד אשר בורא ומארגן את כל הדברים, ושכל דבר אחר מלבד אללה זה הבריאה של אללה.

26. האם באמת יש לאנשים את יכולת, תשוקה ורצון משלהם: כן, לאנשים בהחלט יש רצון, תשוקה, ובחירה משל עצמם

ירושלים בקוראן הקדוש

ירושלים מוזכרת כמה וכמה פעמים בקוראן הקדוש. מי שחיפש את ירושלים בקוראן הקדוש ולא מצא, זה כנראה בגלל שהוא חיפש שם עברי בקוראן ערבי. לחפש את שמה העברי, "ירושלים", בקוראן הערבי, יהיה כמו לחפש את שמו של הנביא "חנוך" עליו השלום בקוראן הקדוש. גם מי שיחפש את שמו העברי, "חנוך", לא ימצא אותו בקוראן הקדוש הכתוב בערבית, אך את הנביא "אידיריס" הוא בהחלט ימצא בקוראן הקדוש (אידיריס הוא שמו הערבי של הנביא חנוך עליו השלום). חלק מהשמות הערביים של ירושלים הם: הקדושה/המקודשת (אלקודס), הארץ הקדושה/הארץ המקודשת (אל-ארד אלמוקדסה), הארץ המבורכת (אל-ארד אל-מובארקה) ההיכל הקדוש (אל-קודס אל-שארף), הבית המקודש (אל-בית אל-מוקדיס) ועוד.

ובכן, הבא נחפש, ונמצא, את ירושלים בקוראן הקדוש.

בפרק 17 (סורת אל-אסרא), המתורגם לעברית בשם "המסע הלילי",

בפסוק הראשון, אנו מוצאים את המילים הבאות:

"ישתבח שמו של זה אשר נשא את עבדו (מוחמד) במהלך הלילה מן המסגד הקדוש (הכעבה) אל מסגד אל אקצא אשר בירכנו את סביבתו, כדי שנראה לו חלק מאותותינו. והוא אכן השומע והרואה את הכל."

ובכן, בפסוק הנ"ל, אנו קוראים שאללה נשא את הנביא מוחמד עליו

השלום, אל מסגד אל אקצא, אשר כידוע נמצא בירושלים.
בפרק 21 (סורת אל-אנביא'), המתורגם לעברית בשם "הנביאים", אנו מוצאים את פסוק 81 המציג מידע מאוד מעניין:

"ולרשות שלמה העמדנו את הרוח הסוערת להעברת פקודותי בארץ אשר ברכנו. ואנחנו יודעים כל דבר."

בפסוק הנ"ל מוזכרת "הארץ אשר ברכנו". כפי שהזכרנו, הארץ המבורכת היא אחת השמות הערביים של ירושלים, ולכן הפסוק הנ"ל מהווה אזכור נוסף לירושלים בקוראן הקדוש.

בפרק 7 בקוראן הקדוש (סורת אל-עראף), המתורגם לעברית בשם "הגבעה בין גן העדן והגיהנום", אנו מוצאים את פסוק 137, אשר גם הוא מספק ראיה מאוד מובהקת להימצאותה ואזכרתה של ירושלים בקוראן הקדוש:

"אחר כך הורשנו לעם שהיה משועבד את מזרחה ומערבה של הארץ אשר ברכנו, והתקיים במלואו דבר הבטחתו של ריבונך לבני ישראל על אשר חיכו בסבלנות עד שהרסנו את כל מה שבנה וזרע פרעה והאנשים שלו."

גם כאן, אנו מוצאים אזכור לארץ המבורכת, שהיא ירושלים. בפרק החמישי של הקוראן הקדוש (סורת אל-מאידה), הנקרא בעברית "השולחן הערוך", אנו מוצאים את פסוק 21, המספק עוד מידע מעניין בנושא:

"הוי בני עמי! היכנסו אל הארץ הקדושה אשר כתב לכם אללה, ואל תפנו עורף כדי שלא תלכו לאבדון."

לאחר שראינו את הפסוק המזכיר את מסגד אל אקצה, הממוקם בירושלים, ושני פסוקים המזכירים את הארץ המבורכת, שהיא בעצמה ירושלים, אנו מקבלים כאן פסוק הנוקב בשם "הארץ הקדושה". כאמור, הארץ הקדושה (אל-ארד אל-מוקדסה), גם היא אחת השמות הערביים של ירושלים, ולכן גם הפסוק מהווה הוכחה חד משמעית להימצאותה של ירושלים בקוראן הקדוש.

מלבד הפוסקים הנ"ל, ישנם עוד אינספור פעמים שבהם מוזכרת ירושלים, בשלל שמותיה הערביים, בקוראן הקודש.

לסיום

•ידידי הקורא הנך מוזמן, צעיר או צעירה, גבר או אישה, נער או קשיש, לקרוא פנייה זו ברוח טובה ובפתיחות שכל ולבב לגילוי האמת הצחורה, לחשוב ולנצל הזדמנות יקרה מפז שבה אנו מנסים לאחוז בידך להובלתך אל האור הנצחי. זו הזמנה המופנית אליך לעיין ולהאמין בלב תמים בקבא, בורא העולם, אל החסד והרחמים. שכן, זו שליחות שחובת כל אדם לנקוט, כדרכו של הנביא מחמד (עליו השלום) אחרון הנביאים וקודמיו. זו הפצרה בך (לטובתך) להאמין, שהנביא מחמד הוא אחרון הנביאים; הוא משלים את שליחות אחיו הנביאים (עליהם השלום), כגון הנביא משה (עליו השלום), הנביא אברהם (עליו השלום), אשר כולם מוסלמים וכולם קראו להאמין בדת אחת – היא האסלאם; הוא קורא לך לעבוד את אללה בדרך האמיתית הזכה ללא כל סילוף.

אללה אומר בקוראן **בסורה 34 איה 28** :
«לא שלחנוך כי אם לכל האנשים, למען תהיה מבשר ומזהיר, אולם מרבית האנשים אינם יודעים זאת».

•אחי הקורא, הנה ידעת זאת, וכל שנותר לך זה להיענות לקריאתו של אללה להאמין בו ובאחרון נביאיו מחמד (עליו השלום), כדי לזכות באושר בעולם הזה ובעולם הבא. דת האסלאם היא המסכמת את השליחויות שקדמו לה, והנביא מחמד (עליו השלום) כנביא האחרון הסביר לנו מהי מהות האסלאם וכיצד להיות מוסלם. זוהי הדת היחידה והאחרונה, שנשתמרה ללא סילופים בכל העולם.

- רעיון זה מודגש בדברי אללה, שקבע ואמר במפורש,

בקוראן, **בסורה 3 איה 19** :
«דת אללה היא האסלאם» ;

- וגם אומר האל האחד והיחיד, **בסורה 3 איה 85** :
**«כל המבקש לו דת זולת האסלאם לא יקבלה אללה ממנו
ובעולם הבא יהיה מהמפסידים»**, והמפסידים הם אלה שלה יזכו
בגן עדן.

* ידידי הקורא הנכבד, בשורת שליחות הנביא מחמד הגיעה אליך. לכן,
על מנת להגיע בסוף חיך לגן עדן ולחיות בו לעד, ועל מנת שלא לחיות
לעד בגיהנום, חס וחלילה, אני מציע לך לשקול בכובד ראש את ההזמנה
הזאת ולחשוב בהגינות ולהיטיב עם עצמך כדי לצלוח את החיים הללו.

ידיד יקר, דע שהאל הרחמן והרחום שלח את כל הנביאים שידריכו את
האנשים לדרך האמת והישר. אללה הוא «אלעדל», כלומר אל הצדק
וההגינות, שאינו מבדיל בין אנשים על פי צורתם או מראם החיצוני, אלא
מה שחשוב לאללה זו מהותו של האדם וכוונתו. הנביא מחמד אמר :
«כולכם מאדם ואדם מעפר, אין עליונות לערבי על לא ערבי ולא ללבן על
שחור אלא במידת יראתו את האל».

כלומר, האסלאם אינו מיוחד לעם או לאום ספציפי.
כולם יכולים להיות מוסלמים. העיקר - האמונה.

משל ונמשל- אין זה הגיוני או מתקבל על הדעת שמישהו ינהג לפי כללי
התחבורה של המאה ה-19, בזמן שהוא חי במאה ה-21, שבה התעדכנו
הרבה חוקים ונוספו חדשים. העושה כך יראה כאדם ש"אינו מעודכן"
במידה מסוימת. כך גם דת האסלאם שהיא הדת האחרונה והמושלמת,
הכוללת בתוכה את כל השליחויות הקודמות, היא הדת היחידה -
שנשמרה מפני שינויים שאינם מכוונים ומסילופים מכוונים- ועל-כן יש
ללכת לפיה.

- כפי שהאל האחד והיחיד אומר בקוראן, **בסורה 5, איה 48** :
**«הורדנו אליך ממרומים את הספר, למען יגלה את האמת
ויאשר את הסדרים אשר נגלו לפניך ויהיה נאמן לשומרים»**.

* כל נביא נשלח לאומה אחת ומסוימת או לשבט מסוים, אולם הנביא
מחמד (עליו השלום) נשלח לכלל העולם, והוא אינו מיוחד לערבים, אף

שהוא ערבי. הוא נשלח לכולם, ליהודים, לאירופים, לאסיאתים, לאפריקאים, לאסקימוסים ואף לשדים שאינם בני אדם ועוד.
אללה אומר בקוראן **בסורה 21 איה 107** :

«לא שלחנוך, כי אם להשכין רחמים על שוכני העולמות».

* שליחותו של הנביא האחרון נשמרת ומתמשכת עד יום הדין וקץ היקום, באמצעות אומתו המוסלמית הנדרשת למלא אחר שליחות זו.

לכן, זוהי הזדמנות יקרה מפז, לך ולבני ביתך האהובים עליך, לעמוד מול המראה האישית, ולשאול את עצמך :

«האומנם אני בדרך הנכונה המובילה לגן עדן?».

כבר דעת, ברור שלא תוכל להמר על עתידך, שכן מדובר בחיי נצח, לטוב, או לרע, חלילה.

אם תפעיל את השכל הישר והבריא, אתה תגיע למסקנה המתבקשת והיא : שאין אלוה מלבד אללה, והנביא מחמד הוא שליחו של האל האחד והיחיד .

• «לא אילאה איללא אללה» = אין אל זולת אללה, זהו המשפט שעליך להפנים ולשנן ; הנביא מחמד אמר « כול מי שאומר את המשפט הזה כשהוא יודע ומפנים את מה שהוא אומר, האל יכניסו ברחמיו לגן עדן אחרי יום הדין».

אללה אומר בקוראן, **בסורה 20 איה 124** :

«ואולם כל המפנה עורף לקוראן ימצא את מחייתו בדוחק,

וביום הדין נאספנו (מהקבר) עיוור ואז יגיד : הוי, אלוהים

מדוע אספתני עיוור, הרי הייתי רואה? ויגיד (אללה) : כך, כי

נתנו לך אותותינו ואתה שכחת אותם (ולא התייחסת), על כן

היום תישכח» (בגיהנום ולא נתייחס אליך) (תיענש על-פי : מידה כנגד

מידה) .

- ידידי הנכבד, אני חפץ ביקרך ; אף שאינני מכיר אותך, אני מייחל לך

רק אושר ממושך ; אינני מייחל לך, שאחרי מותך תגלה, ביום הדין,

שדיברנו אמת ; כי אז, זה לא יעזור לך, וייחבל לי עליך . אללה ברא

אותך ליעוד נעלה, כדי לעובדו, והשוני של האדם משאר הבריות - הוא

בכך שהאדם בסופו של דבר יישפט על מעשיו וייגזר עליו אושר / או עונש

נצחי. וזו סיבת שוני האדם משאר הבריות.

תפקידך זה, לעבוד את אללה, שם אותך במעמד רם משאר היצורים ביקום. רצוני שתדע ושתאמין, שהכתוב כאן הוא אמת ורוצים את טובתך בעודך בחיים. וזו אבן-הבוחן.

• זכור שאללה הוא רחמן ורחום וסולח לאדם החוזר בתשובה ומוחק את כל חטאיו, ואף הופכם לשכר לזכותו. אם תחטא 1000 פעמים ותחזור בתשובה, ייזקפו לזכותך 1000 גמולים, ויימחקו 1000 החטאים כלא היו. זהו אל נדיב ורחום לאין קץ, אף יותר מרחמי האם כלפי בנה.

• הנה נביא הרחמים מחמד (עליו השלום) אומר בחדית: :

«האם אתה חושב שהאם הזאת תשליך את בנה לאש, אללה אף רחום יותר כלפי ברואיו מאם זו כלפי בנה» (נמסר מאחמד בן חנבל ואלחאכם, חדית) מאומת כנכון, בשרשרת מסורה של דוברי אמת).

• ואמר האל דרך נביאו מחמד עליו השלום :
«הוי, בן אדם אך תבוא אליי במלוא הארץ חטאים, ותבקש את סליחתי, אסלח לך». (מתוך :«צחיח אלתרגיב», אלאלבאני, מספר 1616, מאומת כנכון, בשרשרת מסורה של דוברי אמת).

* תקוותי, שדברים אלו ייפלו על אוזן שומעת, שתפיק תועלת מלאה מהם לאושר תמידי בעולם הזה ובעולם הבא באחרית הימים.

ושלום האל הרחום על המאמינים בו ורחמיו וברכותיו

* להרחבה בעברית ניתן לעיין גם בספרים שלעיל :

- אברהים חטיב: «כל מה שרצית לדעת על האסלאם», בעריכת חגית דורון, 2007.

- ח'אלד סעאבנה (קיבוץ ועריכה): « האסלאם, מה, מדוע וכיצד ? », מהדורה ראשונה, ינואר 2011.

דאר אלסלאם: המרכז להכרת האסלאם

מי אנחנו?

אנו צוות דאר אלסלאם ("בית השלום"),

המרכז להכרת האסלאם שבכפר קרע.

אנו מאמינים בקידום דו שיח תרבותי, שהרי רק דו שיח תרבותי,

המבוסס על כבוד הדדי, יכול לגשר בין בני האדם השונים. עיקר

פעילותינו היא הצגת האסלאם האמיתי לכל מי שמעוניין להכיר את

האסלאם האמיתי, האסלאם הטהור. במרכז שלנו בכפר קרע, כחלק

מהפעילות שלנו, אנחנו:

• מארחים גם קבוצות וגם יחידים, אשר באים כדי לשמוע את ההרצאות

שלנו על האסלאם.

• מעבירים קורסים על האסלאם.

• מתפעלים עמודי הכרה ועיון בנושאים השונים של האסלאם בפייסבוק.

• מוציאים אל האור חוברות הסברה על האסלאם.

ועוד, ועוד, ועוד...

חשוב לדעת ולהבין, שאנחנו לא קוראים לאנשים להמיר את דתם או

להתאסלם, ואנחנו מכבדים כל אדם באשר הוא אדם, תהיה אשר תהיה

דתו. כל מטרתנו היא רק לנסות להשמיע את הקול השפוי של האסלאם

האמיתי, כפי שהוא עולה מהקוראן הקדוש והמסורות המאומות של

הנביא מוחמד עליו השלום.

וכמובן, אנו נשמח לראותכם במרכז שלנו.

צוות דאר אלסלאם,

המרכז להכרת האסלאם, כפר קרע.

למידע נוסף ויצירת קשר

<https://www.facebook.com/islam4jew>

Islam4jews@gmail.com
gmail.com@darassalam2013

052-8953556	נייד	שייח גסאן
050-2169440	נייד	שייח אבו חסן
050-4398701	נייד	עאיד שייח זייד

הערה חשובה :

קוראים יקרים, אם אין אתם מעוניינים להחזיק בספר זה, אנא מסרוהו לאדם מוסלמי או למחברים, לא מטעמים של חיסכון, כי אם מחמת היות זריקתו לאשפה בגדר חטא גדול באסלאם ואף ביהדות, ואין להשליך ארצה כל דבר שכתוב עליו שם האל או שמות נביאיו ושליחיו בכל שפה, וגם על-פי פסק הלכה יהודי.